

GEORGE R. R. MARTIN

HOSTINA PRO VRÁNY

George R. R. Martin

HOSTINA PRO VRÁNY

Kníha čtvrtá
Píseň ledu a ohně

TALPRESS

Copyright © 2005 by George R. R. Martin
Translation © 2006 by Hana Březáková
Cover © 2012 by Martina Pilcerová

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-519-9

*Stephenu Boucherovi, čaroději Windows a drakovi DOS,
bez kterého bych byl napsal tuto knihu tužkou.*

SEVER

ELEZNÉ OSTROVY

P R O L O G

Draci,“ řekl Mollander. Zvedl ze země svažtělé jablko a přehodil si je z ruky do ruky.
„Vyhoď to jablko do vzduchu,“ pobídl jej Alleras Sfinga. Vytáhl ze svého toulce šíp a přiložil jej k těživě.

„Já bych viděl draka moc rád.“ Roone z nich byl nejmladší, robustní chlapec, kterému scházela do dospělosti přinejmenším dvě léta.

A já bych rád spal v Růžiččině náruči, pomyslel si Pate. Nepokojně se zavrtěl na lavici. Zítra už by ta dívka mohla být jeho. *Odvezu ji daleko ze Starého města, za Úzké moře, do některého ze Svobodných měst.* Tam nejsou žádní mistři, nikdo, kdo by jej mohl z čehokoli vinit.

Slyšel Emmin smích ozývající se přes zavřené okenice okna nad svou hlavou, mísící se s hlubším hlasem muže, kterému se právě věnovala. Byla nejstarší z nevěstek pracujících U Brku a korbele, již čtyřicetiletá, ale pořád na ní bylo co chytit. Růžička byla její dcera, patnáctiletá, čerstvě vykvetlá. Emma prohlásila, že Růžiččino panenství bude stát zlaťák. Pate si už našetřil devět stříbrných a hrníček měďáků, pro všechno dobro, které mu to mělo prokázat. Ve skutečnosti měl ale větší šanci vysedět právě dračí vejce než našetřit tolik, aby dal dohromady zlaťák.

„Na draky ses narodil moc pozdě, hochu,“ řekl Rooneovi Armen Akolyta. Armen nosil kolem krku kožený řemínek, na kterém byly provázkem připevněné kousky cínu, slitiny cínu

s olovem, olova a mědi, a jako většina akolytů byl toho názoru, že novicové nosí na ramenou místo hlav tuříny. „Poslední zahynul za vlády krále Aegona Třetího.“

„Poslední drak *Zapadozemí*,“ nedal se odbýt Mollander.

„Vyhod' to jablko,“ pobídl jej Alleras znovu. Byl to pohledný mladík, všechny nevěstky do něj byly zblázněné. Dokonce i Růžička se ho tu a tam dotkla na rameni, když mu přinesla víno a Pate musel vždycky zatít zuby a předstírat, že si toho nevšiml.

„Poslední drak *Západozemí* *byl* úplně poslední drak ze všech,“ řekl Armen zarputile. „To přece ví každý.“

„To *jablko*,“ naléhal Alleras. „Pokud je ovšem nechceš sníst.“

„Tu máš.“ Mollander bez ohledu na svůj koňský hnát vyskočil, otočil se ve vzduchu, máchl rukou a vyhodil jablko vysoko do mlhy, která visela nad Medovínou. Nebýt té jeho nešťastné nohy, stal by se rytířem, stejně jako jeho otec. V těch svých silných pažích a ramenou na to měl síly dost. Jablko letělo daleko a daleko...

... ale ne tak rychle jako šíp, který svištěl za ním, yard dlouhá tětíva ze zlatého dřeva s opeřením z šarlatových pírek. Pate neviděl, jak šíp jablko dostihl, ale slyšel to. Tiché *mlask* se odrazilo ozvěnou přes řeku, následováno šplouchnutím.

Mollander hvízdal. „Provrtal jsi je. To je hezké.“

Ani z poloviny tak hezké jako Růžička. Pateovi se líbily její oříškově hnědé oči a pučící ňadra. A také to, jak se usmála po každé, když ho uviděla. Měl rád dolíčky v jejích tvářích. Někdy chodívala bosá, když obsluhovala hosty, ráda cítila trávu pod nohama. To se mu taky líbilo. Miloval její čistou svěží vůni, to, jak se jí vlnily vlasy za ušima. Zbožňoval prstíky na jejích nohou. Jedné noci mu určitě dovolí mnout jí chodidla a hrát si s nimi, a on si vymyslí pro každý prst legrační příběh, aby ji co nejvíc rozesmál.

Možná by nakonec přece jen udělal lépe, kdyby zůstal na této straně Úzkého moře. Mohl by si za ušetřené peníze koupit osla, a pak by se s Růžičkou mohli v jízdě na něm střídat, až by putovali po *Západozemí*. Ebrose si o něm možná myslel, že nestojí ani za stříbrňák, ale Pate uměl napravovat kosti a léčit horečku pijavicemi. Obyčejní lidé by byli za jeho pomoc vděční. Kdyby se naučil stříhat vlasy a holit vousy, mohl by dokonce být bradý-

řem. *To by mi stačilo*, říkal si v duchu, *kdybych měl Růžičku*. Růžička byla vším, po čem na světě toužil.

Vždycky tomu tak nebylo. Kdysi snil o tom, že se stane mistrem v hradu, ve službách nějakého štědrého pána, který jej bude mít v úctě pro jeho moudrost a daruje mu krásného bílého koně, aby se mu odvděčil za jeho služby. Jak vysoko by jel, jak vznešeně. Usmíval by se na prostý lid, když by jej míjel na cestě...

Jednoho večera, v nálevně hostince U Brku a korbele, po druhé konvici děsivě silného jablečného vína, se Pate vychloubal, že nebude vždycky jen novic. „To je pravda,“ zavolal Líný Leo. „Budeš bývalý novic, pasák vepřů.“

Dopil zbytek svého korbele. Pochodněmi osvětlená terasa hostince byla nad ránem ostrovem světla v moři mlh. Dole u řeky plul ve vlhku noci jako zamlžený oranžový měsíc strážní oheň na Vysoké věži, ale jeho světlo dokázalo jen málo pozvednout jeho ducha.

Alchymista už tu měl být. Byl to všechno jen nejspný žert, nebo se tomu muži něco stalo? Nebylo by to poprvé, co se Štěstěna obrátila k Pateovi zády. Kdysi si myslel, že má štěstí, když ho vybrali, aby pomáhal starému arcimistrovi Walgraveovi s havrany, a nikdy se mu ani nesnilo o tom, že brzy bude osobně donášet starému muži jídlo, uklízet v jeho komnatách a každého rána mu pomáhat s oblékáním. Každý říkal, že Walgrave zapomněl z havraního řemesla víc, než kdy znali všichni mistři dohromady, a tak Pate usoudil, že řetěz s články z černého železa je tím nejmenším, v co může doufat, jen aby zjistil, že Walgrave mu ho dát nemůže. Starý muž zůstával arcimistrem jen ze zdvořilosti. Bez ohledu na to, jak velký mistr to kdysi býval, nyní jeho róba nezřídka skrývala jen špinavé spodní prádlo a někdy ani to ne. A před půl rokem jej nějací akolyté našli plačícího v knihovně, protože nebyl schopen najít cestu zpátky do svých komnat. Na Walgraveově místě pod železnou maskou seděl nyní mistr Gormon, tentýž Gormon, který kdysi obvinil Patea z krádeže.

V jabloňovém stromě vedle vody začal prozpěvovat slavík. Byl to sladký zvuk, vítaná úleva od drsných výkřiků a nekonečného *krákání* havranů, o které se staral celý dlouhý den. Bílí havrani znali jeho jméno, a krákali je jeden přes druhého, kdykoliv jej

zahlédli, „*Pate, Pate, Pate,*“ dokud by se nejraději nedal do křiku. Ti velcí bílí ptáci byli sice pýchou arcimistra Walgravea, ale Pate měl napůl podezření, že by nejraději sežrali i jeho.

Možná to způsobilo děsivě silné jablečné víno – nepřišel sem pít, jenže Alleras kupoval jednu holbu za druhou, aby oslavil svůj měděný řetěz, a pocit viny v něm probouzel žízeň –, ale téměř to znělo, jako by slavík trylkoval *zlato za železo, zlato za železo, zlato za železo*. Což bylo zvláštní, protože právě tohle mu řekl cizinec v tu noc, kdy je Růžička svedla dohromady. „Kdo jsi?“ zeptal se jej Pate a muž odpověděl: „Alchymista. Dokážu měnit železo ve zlato.“ A pak měl náhle v ruce minci, tančící přes jeho klouby, světležluté zlato lesknoucí se ve světle svíce. Na jedné straně byl tříhlavý drak, na druhé hlava nějakého mrtvého krále. *Zlato za železo*, pamatoval si Pate, *jinak to nepůjde. Chceš ji? Miluješ ji?* „Nejsem žádný zloděj,“ řekl tomu muži, který zval sám sebe alchymistou. „Jsem novic z Citadely.“ Alchymista sklonil hlavu a řekl: „Kdyby sis to rozmyslel, přijdu sem se svým zlaťákem za tři dny ode dneška.“

Tři dny uplynuly. Pate se vrátil k Brku a korbelu, stále nerozhodnut, ale místo alchymisty tam našel Mollandera, Armena a Sfingu, s Roonem ve vleku. Vzbudilo by to podezření, kdyby se k nim nepřipojil, a tak začal pít s nimi.

V hostinci U Brku a korbele hosty nikdy neodmítli. Již šest set let stál na svém ostrově v Medovíně, a nikdy nebyly jeho dveře pro zákazníky zavřeny. Třebaže jeho vysoká dřevěná budova se nakláněla k jihu, stejně jako se novicové někdy nakláněli nad korbely, Pate předpokládal, že hostinec tam bude stát dalších šest set let, a budou v něm prodávat víno a pivo a děsivě silné jablečné víno rybářům a námořníkům, kovářům a zpěvákům, kněžím a princům, i novicům a akolytům z Citadely.

„Staré město není svět,“ prohlásil Mollander, až příliš hlasitě. Byl to syn rytíře, a opilý, jak jen může opilec být. Od té doby, co mu přinesli vzkaz o smrti jeho otce na Černovodě, se opíjel skoro každý večer. Dokonce i ve Starém městě, vzdáleném od bojů a bezpečném za jeho zdmi, se válka pěti králů dotkla každého v něm... třebaže arcimistr Benedikt trval na tom, že to nikdy nebyla válka pěti králů, protože Renlyho Baratheona zabili ještě předtím, než Balon Greyjoy korunoval sám sebe.

„Můj otec vždycky říkal, že svět je větší než hrad jakéhokoliv pána,“ pokračoval Mollander. „A draci jsou určitě jen jedním z divů, které se dají v Qarthu, Ašai a Yi Ti najít. Ty námořnické povídačky...“

„... jsou jen povídačky námořníků,“ skočil mu do řeči Armen. „*Námořníků*, můj milý Mollandere. Zajdi si dolů do doků a ručím ti za to, že tam najdeš námořníky, co ti budou vyprávět o mořských pannách, se kterými se vyspali, nebo o tom, jak strávili rok v břiše ryby.“

„A jak víš, že to doopravdy neprožili?“ Mollander šmátral v trávě, snažil se najít další jablko. „Sám bys musel být v tom břiše, abys mohl přísahat, že oni tam nebyli. Jistě, jeden námořník s jednou povídačkou ještě nic neznamená, ale když ti čtyři veslaři ze čtyř rozdílných lodí poví stejný příběh ve čtyřech rozdílných jazycích...“

„Ty příběhy *nej*sou úplně stejné,“ namítl Armen. „Draci v Ašaji, draci v Qarthu, draci v Meereenu, dothraští draci, draci osvobozující otroky... každé to vyprávění se od toho předchozího liší.“

„Jenom v detailech.“ Mollander se stával umíněným, když pil, a dokonce i ve střízlivém stavu to byla pěkně tvrdá palice. „Všichni mluví o *dracích* a krásné mladé královně.“

Jediným drakem, který zajímal Patea, byl ten na zlaté minci. V duchu se divil, co se s alchymistou stalo. *Třetí den. Říkal, že sem přijde.*

„Tamhle u nohy máš další jablko,“ zavolal Alleras na Mollandera, „a já mám ještě dva šípy v toulci.“

„Svůj toulec si strč někam.“ Mollander sebral padavku. „Vždyť je červivé,“ zabručel, ale přesto je hodil do vzduchu. Šíp jablko dostihl, když začalo padat a čistě je rozčísł vpůli. Jedna půlka přistála na střeše vížky, svezla se na nižší střechu, odrazila se a minula Armena stěží o stopu. „Kdybys prostřelil vpůli i toho červa, měl bys teď dva,“ zabručel akolyta.

„Kdyby to tak fungovalo i s jablky, nikdo by nikdy nemusel hladovět,“ řekl Alleras s jedním se svých milých úsměvů. Sfinga se usmíval pořád, jako by věděl nějaký tajný vtip. Dodávalo mu to rozpustilý vzhled, kterému odpovídala i jeho špičatá brada, vlasy vybíhající špičkou do středu čela a houština nakrátko zastřižených, uhlově černých kudrn.

Z Alleras se stane mistr. Byl v Citadele teprve rok, a přesto již stihl vykovat tři články svého mistrovského řetězu. Armen jich možná měl víc, jenže mu pokaždé trvalo celý rok, než si zasloužil další. Přesto bude i z něho mistr. Roone a Mollander zůstávali uzardělými novici, jenže Roone byl ještě moc mladý a Mollander raději popíjel, než by četl v knihách.

Ovšem Pate...

Byl v Citadele již pět let, přišel sem, když mu nebylo víc než třináct, a jeho krk přesto zůstával stále holý, jako prvního dne, kdy do Starého města přišel ze západních zemí. Již podvkrát se domníval, že je dobře připraven. Poprvé předstoupil před arcimistra Vaellyna, aby mu předvedl svou znalost nebes. Místo toho pochopil, jak si Kyselý Vaellynn vysloužil svou přezdívku. Pateovi trvalo další dva roky, než sebral odvalu, aby se o to pokusil znovu. Tentokrát předstoupil před laskavého starého arcimistra Ebrosea, známého svým tichým hlasem a jemnými rukama, jenže se ukázalo, že Ebroseovy povzdechy jsou stejně bolestné jako Vaellynovy jízlivé poznámky.

„Ještě jedno poslední jablko,“ slíbil Alleras, „a povím vám, co si myslím o těch dracích.“

„Co bys mohl vědět, co já nevím?“ zabručel Mollander. Uviděl na větvi jablko, vyskočil, utrhł je a vyhodil je do vzduchu. Alleras si přitiskl tětivu k uchu, graciézně se otáčeje, když sledoval cíl v letu. Vystřelil právě ve chvíli, kdy začalo jablko klesat k zemi.

„Posledním výstřelem vždycky mineš,“ řekl Roone.

Jablko spadlo se šplouchnutím do řeky, netknuté.

„Vidíš?“ řekl Roone.

„Den, kdy je trefíš všechna, je dnem, kdy se přestaneš zdokonalovat.“ Alleras povolil tětivu a zastrčil luk zpátky do koženého pouzdra. Luk byl vyřezán ze zlatosrdce, vzácného a legendárního dřeva z Letních ostrovů. Pate se jej jednou pokoušel ohnout a nepodařilo se mu to. *Sfinga vypadá drobný, ale má v těch svých štíhlých pažích neuvěřitelnou sílu*, přemítal, zatímco Alleras přehodil nohu přes lavici a natáhl se po svém poháru s vínem. „Drak má tři hlavy,“ prohlásil svým měkkým dornským přízvukem.

„To je nějaká hádanka, či co?“ chtěl vědět Roone. „V příbězích mluví sfingy vždycky v hádankách.“

„Ne, tohle žádná hádanka není.“ Alleras si usrkl svého vína. Ostatní do sebe obraceli korbele děsivě silného jablečného vína, kterým byl hostinec U Brku a korbele proslulý, ale on dával přednost zvláštním sladkým vínům ze své domoviny. Dokonce ani ve Starém městě nebyla taková vína zrovna levná.

Byl to Líný Leo, kdo dal Allerasovi přezdívku „Sfinga“. Sfinga byla kousek z toho, kousek z tamtoho: lidská tvář, lví tělo jestřábí křídla. Alleras byl také takový: jeho otec pocházel z Dorne, jeho matka černé pleti z Letních ostrovů. On sám měl kůži tmavou jako týkové dřevo. A stejně jako zelené mramorové sfingy strážící z obou stran hlavní bránu do Citadely, měl i Alleras onyxové oči.

„Žádný drak nikdy neměl tři hlavy, kromě těch na štítech a praporcích,“ řekl Armen Akolyta pevným hlasem. „Bylo to jen erbovní znamení, nic víc. Kromě toho, všichni Targaryenové jsou mrtví.“

„Všichni ne,“ opáčil Alleras. „Žebrácký král měl sestru.“

„Já myslel, že jí roztříštili hlavu o zeď,“ ozval se Roone.

„Ne,“ řekl Alleras. „To byl malý synek prince Rhaegara Aegon, komu rozbili hlavu o zeď chrabří muži Lva z Lannisterů. Mluvíme o Rhaegarově sestře, narozené na Dračím kameni, než padl. Té, kterou nazývají Daenerys.“

„*Za bouře zrozená*. Už si vzpomínám.“ Mollander zvedl svůj korbel do výše, vyšplíchl jablečné víno, které v něm ještě zbývalo. „Tak na ni!“ Zhltl víno, praštil prázdným korbelem do stolu, mocně si říhl a otřel si ústa hřbetem dlaně. „Kde je Růžička? Naše právoplatná královna si zasluhuje další rundu vína, nemyslíte?“

Armen Akolyta se zatvářil vyděšeně. „Ztiš hlas, blázne. O takových věcech bys neměl ani žertovat. Nikdy nevíš, kdo může poslouchat. Pavouk má uši všude.“

„Aby sis nepočural kařata, Armene. Já tady navrhuju další pitivo, ne rebelii.“

Pate uslyšel zachechtání. Pak se za jeho zády ozval úlisný tichý hlas. „Já vždycky věděl, že jsi zrádce, Žaboskoku.“ Na konci starého prkenného mostu se hrbil Líný Leo, oblečený v zelenozlatě pruhovaném saténu, s černým hedvábným polo-pláštěm připevněným k rameni nefritovou růží. Víno, kterým si

potřásl celý předeek kabátce, bylo nějaké silné červené, soudě podle barvy skvrn. Dolů přes oko mu spadl pramen popelavě světlých vlasů.

Mollander se při pohledu na něj naježil. „Do háje. Zmiz odsud. Nejsi tady vítán.“ Alleras mu položil ruku na rameno, aby ho uklidnil, zatímco Armen se zamračil. „Leo. Můj pane. Pochopil jsem to tak, že jsi zavřený v Citadele na...“

„... další tři dny.“ Líný Leo pokrčil rameny. „Perestan říká, že svět je čtyřicet tisíc let stár. Mollos tvrdí pět set tisíc. Co znamená tři dny, ptám se?“ Třebaže na terase byl tucet prázdných stolů, Leo se posadil k jejich. „Přines mi pohár stromovinského zlatého, Žaboskoku, a já za to třeba nepovím svému otci o tom tvém přípitku. Prohrál jsem v kostkách a poslední stříbrňák jsem dal za večeři. Člověk musí jíst. Co jste si dali vy, hoši?“

„Skopové,“ zamumlal Mollander. Neříkal to ani trochu nadšeně. „Dali jsme si dohromady vařenou skopovou kýtu.“

„Jsem si jistý, že byla nadívaná.“ Leo se otočil k Allerasovi. „Panský syn by měl být štědrý, Sfingo. Chápu to tak, že jsi získal měděný článek. Rád bych se na to napil.“

Alleras se na něj usmál. „Já kupuji pití jen přátelům. A už jsem ti říkal, že nejsem žádný panský syn. Moje matka byla obchodnice.“

Leovy oříškové oči se leskly vínem a potměšilostí. „Tvoje matka byla opice z Letních ostrovů. Dornové šukají všechno, co má díru mezi nohama. Bez urážky. Jsi možná hnědý jako ořech, ale aspoň se koupeš. Na rozdíl od našeho flekatého pasáčka vepřů.“ Mávl rukou Pateovým směrem.

Kdybych ho praštil korbelem do úst, vyrazil bych mu polovinu zubů, pomyslel si Pate. Flekatý Pate, pasáček vepřů, byl hrdinou tisícovek oplzlých povídaček: dobrosrdečný tupý nemotora, je muž se vždycky nějak podařilo vyzrát nad vypasenými lordátky, domýšlivými rytíři a nabubřelými septony, kteří mu zkřížili cestu. Pokaždé se ukázalo, že ta jeho hloupost je ve skutečnosti neotesaná šikovnost, a příběhy vždycky končily tak, že Flekatý Pate seděl na panském trůnu nebo spal v posteli s dcerou nějakého rytíře. Ale to byly jen příběhy. Ve skutečném světě se pasáčkům vepřů nikdy tak dobře nevedlo. Pate si někdy říkal, že jej jeho matka zřejmě nenáviděla, když ho takto pojmenovala.

Alleras se už neusmíval. „Za to se mu omluvíš.“

„Opravdu?“ opáčil Leo. „Jak bych mohl, když mám tak sucho v krku...“

„Děláš svému rodu ostudu každým slovem, které řekneš,“ vytkl mu Alleras. „A Citadele děláš ostudu už jen tím, že jsi jeden z nás.“

„Já vím. Tak mi kup nějaké víno, abych mohl tu svoji ostudu spláchnout.“

„Nejraději bych ti vytrhl jazyk rovnou z kořene,“ řekl mu Mollander.

„Opravdu? Jak bych ti pak mohl povědět o dracích?“ Leo znovu pokrčil rameny. „Ten panchart mluvil pravdu. Dcera Šíleného krále je naživu, a vyseděla si tři draky.“

„Tři?“ žasl Roone.

Leo si poklepal na ruku. „Víc než dva a méně než čtyři. Já bych se teď nepokoušel o zlatý článek, kdybych byl na tvém místě.“

„Nechej ho být,“ varoval ho Mollander.

„Jaký kavalírský Žaboskok. Jak si přeješ. O těch dracích mluví každý muž z každé lodi, která se ocitla do stovky líc od Qarthu. Pár ti jich dokonce řekne, že je viděli na vlastní oči. Mág se přiklání k tomu, že je to pravda.“

Armen nesouhlasně našpulil rty. „Marwyn neví nic. Arcimistr Perestan by byl první, kdo by ti to řekl.“

„Arcimistr Ryam to říká taky,“ přitakal Roone.

Leo zívl. „Moře je mokré, slunce je horké a mastifa nemá rád celý zvěřinec.“

Ten má urážlivé jméno pro každého, pomyslel si Pate, ale nemohl popřít, že Marwyn skutečně vypadá spíš jako mastif než jako mistr. *Jako by tě chtěl kousnout*. Mág nebyl jako ostatní mistři. Lidé říkali, že se spolčil s nevěstkami a pokoutními čaroději, že mluví se zarostlými Ibbeňany a uhlově černými obyvateli Letních ostrovů jejich vlastními jazyky a že přináší v malých námořnických kostelících dole u nábřeží obětiny podivným bohům. Říkali, že jej viděli dole pod městem, v krysích dírách a černých veřejných domech, kde se stýká s potulnými herci, zpěváky, žoldáky, ba i s žebráky. Někteří dokonce šeptali, že kdysi zabil člověka holýma rukama.

Když se Marwyn vrátil do Starého města po osmi letech strá-

vených na východě, kde mapoval vzdálené krajiny, pátral po ztracených knihách a studoval u zaklínačů a stínovrhačů, dal mu Kyselý Vaellyn přezdívku „Marwyn Mág“. To jméno se k Vaellynově nemalé mrzutosti brzy ujalo po celém Starém městě. „Nechej kouzla a modlitby kněžím a septonům, a svůj rozum přiměj k tomu, aby se učil pravdám, jimž může člověk důvěřovat,“ radil jednou arcimistr Ryam Pateovi, jenže Ryamův prsten hůl i maska byly ze žlutého zlata a v jeho mistrovském řetězu nebyl žádný článek z valyrijské oceli.

Armen se podíval po délce svého nosu na Líného Lea. Měl na to přímo dokonalý nos, dlouhý, tenký a špičatý. „Arcimistr Marwyn věří v mnoho podivných věcí,“ řekl, „ale nemá o nic větší důkaz existence draků než Mollander. Jen další námořnické povídačky.“

„Nemáš pravdu,“ namítl Leo. „V Mágových komnatách hoří skleněná svíce.“

Na pochodněmi osvětlené terase se rozhostilo ticho. Armen si povzdechl a zavrtěl hlavou. Mollander se dal do smíchu. Sfinga pozoroval Lea velkýma černýma očima a Roone se tvářil zmateně.

Pate už slyšel o skleněných svících, třebaže nikdy neviděl žádnou hořet. Byly tím nejhůře udržovaným tajemstvím Citadely. Říkalo se, že byly přineseny do Starého města z Valyrie tisíc let před Zkázou. Slyšel, že jsou čtyři: jedna byla zelená a tři černé, a všechny byly vysoké a zakroucené.

„Co jsou to ty skleněné svíce?“ zeptal se Roone.

Armen Akolyta si odkašlal. „V noc před tím, než akolyta odříká své sliby, musí odstát noční stráž ve sklepení. Nepovolí mu žádnou lucernu, pochodeň, lampu, voskovici... jenom svíci z obsidiánu. Musí strávit noc potmě, pokud ovšem nedokáže tu svíci rozsvítit. Někteří se o to pokoušejí. Ti bláhoví a tvrdohlaví, ti, kteří studovali ona takzvaná vyšší mysteria. Často si pořežou prsty, protože výběžky na svíci jsou prý ostré jako břitvy, a pak musejí se zakrvácenýma rukama čekat na svítání a přemítat nad svou neschopností. Moudřejší jedinci jdou jednoduše spát nebo stráví noc v modlitbách, ale každým rokem se najde pár takových, kteří to prostě musí zkusit.“

„Ano.“ Pate slyšel stejné příběhy. „Ale k jakému užitku je svíce, která nevrhá žádné světlo?“

„Je to lekce,“ řekl Armen, „poslední lekce, které se musíme naučit, než si navlékneme kolem krku mistrovské řetězy. Ta skleněná věc je určena k tomu, aby představovala pravdu a učení; vzácné, krásné a křehké věci. Je utvářena do podoby svíce, aby nám připomínala, že mistr musí kolem sebe šířit světlo kdekoli, kde slouží, a je ostrá, aby nám připomínala, že vědomosti mohou být nebezpečné. Moudří mužové se mohou stát ve své moudrosti arogantními, ale mistr musí vždy zůstat pokorný. I toto nám skleněná svíce připomíná. Dokonce i poté, co mistr odřítka svůj slib, navlékne si svůj řetěz a odejde do něčích služeb, bude vzpomínat na temnotu své noční stráže a bude si pamatovat, jak žádným způsobem nedokázal svíci zapálit, ať se snažil jakkoliv... protože ani s vědomostmi nejsou některé věci možné.“

Líný Leo vybuchl smíchy. „Chceš říct, že nejsou možné pro tebe. Já na vlastní oči viděl, jak ta svíce hořela.“

„Viděl jsi hořet *nějakou* svíci, o tom nepochybuji,“ řekl Armen. „Možná svíci z černého vosku.“

„Vím, co jsem viděl. To světlo bylo podivné a velmi jasné, mnohem jasnější, než by mohla vydávat jakákoli svíce z vosku či loje. Vrhala divné stíny a plamen se nikdy nezakomíhal, ani když otevřenými dveřmi za mnou zavanul průvan.“

Armen si zkřížil ruce na hrudi. „Obsidián nehoří.“

„*Dračí sklo*,“ řekl Pate. „Prostí lidé tomu říkají dračí sklo.“ Nějak mu to připadalo důležité.

„To ano,“ přitakal Alleras Sfinga, „a pokud jsou na světě opět draci...“

„Draci a ještě temnější věci,“ řekl Leo. „Šedé ovce mají zavřené oči, ale mastif vidí pravdu. Staré síly se probouzejí. Stíny se rozhýbávají. Brzy se na nás snese věk divů a hrůzy, věk bohů a hrdinů.“ Protáhl se, usmívá se svým lenivým úsměvem. „Řekl bych, že to stojí za rundu.“

„Už jsme toho vypili dost,“ rozhodl Armen. „Ráno přijde dřív, než by se nám líbilo, a arcimistr Ebrose bude hovořit o vlastnostech moči. Ti, kdo mají v úmyslu ukovat stříbrný článek, by udělali dobře, kdyby jeho přednášku nezmeškali.“

„Vidím, že se mi asi sotva podaří zabránit vám v ochutnávání těch chcanků,“ ušklíbl se Leo. „Já osobně dávám přednost chuti stromovinského vína.“

„Kdybych si měl vybrat mezi chcankama a tebou, tak raději vypiju ty chcanky.“ Mollander se odstrčil od stolu. „Pojď, Roone.“

Sfinga se natáhl po svém pouzdru s lukem. „Já jdu taky spát. Doufám, že se mi bude zdát o dracích a skleněných svících.“

„Takže všichni odcházíte?“ Leo pokrčil rameny. „Nu což, Růžička tu zůstane. Možná tu naši jahůdku probudím a udělám z ní ženu.“

Alleras zachytil výraz v Pateově obličejí. „Když nemá měďák na pohár vína, sotva bude mít zlaťák, aby si mohl koupit holku.“

„Jo,“ řekl Mollander. „Kromě toho je třeba muže, aby udělal z dívky ženu. Pojď s námi, Pate. Starý Walgrave se probudí při východu slunce. Bude potřebovat, abys mu pomohl dojít na latrínu.“

Pokud si dnes vzpomene, kdo jsem. Arcimistr Walgrave neměl problémy, když měl rozpoznat jednoho havrana od druhého, ale s lidmi už mu to tak dobře nešlo. Některé dny se zdálo, že Patea považuje za kohosi, kdo se jmenoval Cressen. „Já zatím nejdu,“ řekl svým přátelům. „Ještě tu chvíli zůstanu.“ Ještě se nerozednilo, ne docela. Alchymista možná ještě přijde, a Pate měl v úmyslu být přítomen, až se to stane.

„Jak chceš,“ řekl Armen. Alleras se na Patea ještě dlouze zadíval, pak si přehodil luk přes štíhlé rameno a následoval ostatní směrem k mostu. Mollander byl tak opilý, že musel jít s rukou zavěšenou přes Rooneova ramena, jinak by upadl. K Citadele to rozhodně nebyla taková dálka, jakou létá havran, jenže žádný z nich havran nebyl. A Staré město bylo opravdovým labyrintem, samé úzké uličky, křižující se ulice a stísněné hrbolaté cesty. „Opatrně,“ slyšel ještě Pate říkat Armena, když všechny čtyři pohltila říční mlha, „noc je vlhká a dlažební kameny budou kluzké.“

Když byli pryč, Líný Leo se na Patea zamračeně podíval přes stůl. „Jak smutné. Sfinga si s sebou odnesl všechno svoje stříbro a nechal mě tu s Flekatým Patem, pasáčkem vepřů.“ Protáhl se a zív. „Říkám si, jak se asi má naše malá Růžička?“

„Spí,“ odpověděl Pate stroze.

„Nepochybuji o tom, že nahá.“ Leo se chlípně usmál. „Myslíš, že opravdu stojí za zlaťák? Asi to budu muset jednoho dne zjistit.“

Pate raději nic neříkal.

Leo odpověď ani nepotřeboval. „Předpokládám, že jakmile tu děvku jednou přefiknu, poklesne její cena natolik, že si ji budou moct dovolit i pasáci vepřů. Měl bys mi poděkovat.“

Měl bych tě zabít, pomyslel si Pate, ale na to, aby zahodil svůj život, ještě nebyl dost opilý. Leo prodělal výcvik se zbraněmi a bylo o něm známo, že umí smrtelně zacházet s mečem a dýkou. A kdyby se Pateovi nějak podařilo ho zabít, přišel by o hlavu i on. Leo měl dvě jména tam, kde měl Pate jen jedno, a jeho druhé jméno bylo *Tyrell*. Jeho otcem byl ser Moryn Tyrell, velitel městské hlídky ve Starém městě. A jeho bratrancem Mace Tyrell, pán Vysoké zahrady a Strážce jihu. A stařešina Starého města, lord Leyton z Vysoké věže, který mezi množstvím svých titulů počítal i „Ochránce Citadely“, byl proslulým tyrellským vazalem. *Nechej to být*, řekl si Pate v duchu. *Říká tyhle věci jen proto, aby mě naštvál.*

Mlhy na východě se projasňovaly. *Svítání*, uvědomil si Pate. *Přišlo svítání a alchymista se nedostavil.* Nevěděl, jestli se tomu má smát nebo má plakat. *Jsem pořád zloděj, když na to všechno zapomenu a nikdo se to nikdy nedozví?* To byla další otázka, na kterou neznal odpověď, stejně jako na ty, které mu kdysi kladli Ebrose a Vaellyn.

Když se odstrčil z lavice a vstal, děsivě silné jablečné víno mu okamžitě stouplo do hlavy. Musel položit ruku na stůl a opřít se. „Nechej Růžičku na pokoji,“ řekl Leovi na rozloučenou. „Prostě ji nechej být, nebo bych tě mohl zabít.“

Leo Tyrrel pohybem hlavy odhodil dozadu pramen vlasů. „S pasáky vepřů se nebiji. Zmiz odsud.“

Pate se otočil a přešel terasu. Jeho kroky se odrážely ozvěnou od zvětralých prken starého mostu. Než přešel na opačnou stranu, východní obloha se již barvila do růžova. *Svět je široký*, řekl si v duchu. *Kdybych si koupil osla, pořád ještě bych se mohl toulat po cestách a pěšinách Sedmi království, léčit lidi pijavicemi a vybírat jim hnidy z vlasů. Mohl bych se zapsat na nějakou loď, posadit se k veslu, a plavit se do Qarthu vedle Nefritové brány, abych na vlastní oči spatřil ty zatracené draky. Nemusím se vracet ke starému Walgraveovi a k havranům.*

Přesto se jeho chodidla sama stočila směrem k Citadele.

Když se skrze mraky na východě prodral první pás slunečního světla, z Námořnického septa dole u přístavu se začaly ozývat ranní zvony. O okamžik později se přidalo Panské septum, pak Sedm svatyní z jejich zahrad za Medovínou, a nakonec Hvězd-
né septum, které bylo sídlem Nejvyššího septona již tisíc let před tím, než Aegon přistál v Králově přístavišti. Dohromady to byla působivá hudba. *Třebaže ne tak sladká jako písnička toho slá-
víka.*

Pod vyzváněním zvonů slyšel také zpěv. Každého rána za prvního světla se shromáždili rudí kněží, aby uvítali venku před jejich skromným chrámem na nábreží slunce. *Protože noc je temná a plná hrůz.* Pate je slyšel vykřikovat tato slova nasto-
krát, když žádali svého boha R'hllora, aby je uchránil před temnotou. Jemu osobně stačilo Sedm bohů, ale slyšel, že Stannis Baratheon nyní pořádá bohoslužby u nočních ohňů. Dokonce si dal ohnivé srdce R'hllora do svého erbu namísto korunovaného jelena. *Kdyby získal Železný trůn, museli bychom se všichni na-
učit slova písne rudých kněží,* pomyslel si Pate, ale to bylo nepravděpodobné. Tywin Lannister rozdrtil Stannise a R'hllora na Černovodě a brzy s nimi skoncuje docela, nabodne hlavu baratheonského uchvatitele na kopí nad bránu Králova přístaviště.

Jak slunce spalovalo ranní mlhy, Staré město kolem něj na sebe bralo tvar, vynořovalo se jako duch z přítmi předcházejícího svítání. Pate nikdy neviděl Královo přístaviště, ale věděl, že to je město z mazaniny a proutí, roztahující se změt blátivých ulic, doškových střech a dřevěných chatrčí. Staré město bylo postavené z kamene, a všechny jeho ulice byly dlážděné, i ty nejnuznější. Město nebylo nikdy krásnější než právě za rozbřesku. Na západní straně Medovíny lemovaly nábreží cechovní domy, které vypadaly jako řada paláců. O kus výš se zvedaly po obou stranách řeky kopule a věže Citadely, pospojované kamen-
nými mosty zastavěnými množstvím panských sídel a domů. Dole po proudu, pod černými mramorovými zdmi a klenutými okny Hvězd-
ného septa, se jako děti shluklé u nohou staré mat-
rony tísnily příbytky božích služebníků.

A za nimi, tam kde se Medovína rozšiřovala do Šeptavice, se zvedala Vysoká věž, jejíž majákové ohně jasně zářily na pozadí úsvitu. Z místa kde stála, na vrcholcích kolmých útesů Ostrova

bojů, protínal její stín město jako meč. Ti, kdo se narodili a vyrostli ve Starém městě, dokázali určit denní dobu podle toho, kam stín zrovna dopadal. Někteří tvrdili, že z jejího vrcholku člověk vidí celou cestu až ke Zdi. Možná to bylo příčinou, proč lord Leyton nesestoupil z věže již přes deset let, a raději vládl svému městu z oblačných výšin.

Kolem Patea projel po říční cestě řeznický vozík, na jehož korbě nepokojně kvičelo pět selat. Když jim uhýbal, jen tak tak ho nepotřísnil obsah nočníku, který vychrstla na ulici nějaká ženština z okna nad ním. *Až ze mne bude mistr sloužící v hradu, budu mít koně, na kterém budu moci jezdit*, říkal si v duchu. Pak zakopl o dlažební kostku a pomyslel si, koho se to snaží obalamutit. Pro něho nikdy nebude žádný řetěz, žádné místo u stolu urozeného pána, žádný vysoký bílý kůň, na kterém by mohl jezdit. Donekonečna bude trávit dny nasloucháním havranímu *krákání* a drhnutím skvrn od moči a výkalů ze spodního prádla arcimistra Walgravea.

Vkleče se snažil otřít si bláto z šatů, když čísi hlas řekl: „Dobré jitro, Pate.“

Stál nad ním alchymista.

Pate vstal. „Třetího dne... říkal jsi, že budeš U Brku a korbele.“

„Byl jsi tam se svými přáteli. Nechtěl jsem vaši družnou společnost vyrušovat.“ Alchymista na sobě měl cestovní plášť s kápí, hnědý a nepopsatelný. Nad střechami za jeho ramenem vyhlíželo vycházející slunce, a tak bylo obtížné rozlišit obličej pod jeho kápí. „Už ses rozhodl, co jsi?“

Proč mne nutí, abych to řekl? „Myslím, že jsem zloděj.“

„Já si to taky říkal.“

Nejtěžší ze všeho bylo klesnout na všechny čtyři, aby vytáhl truhličku zpod postele arcimistra Walgravea. Třebaže truhlička byla bytelně vyrobená a pobitá železem, její zámek byl rozbitý. Mistr Gormon již dříve podezříval Patea, že jej rozbil, jenže to nebyla pravda. Walgrave rozbil zámek sám, když ztratil klíč, kterým se odemykala.

Uvnitř našel Pate váček se stříbrňáky, kadeř žlutých vlasů svázaných stužkou, namalovanou miniaturu ženy, která mu připomínala Walgravea (dokonce měla knírek) a železnou rukavici z překládané oceli. Walgrave tvrdil, že ta rukavice kdysi

patřila nějakému princí, třebaže si už nedokázal vzpomenout kterému. Když jí Pate zatřásl, vypadl z ní na podlahu klíč.

Jakmile ho zvednu, jsem zloděj, honilo se mu v tu chvíli hlavou. Klíč byl starý a těžký, vyrobený z černého železa, a údajně se jím daly otevřít všechny dveře v Citadele. Takové klíče měli jen arcimistři. Ostatní nosili svoje klíče u sebe nebo je měli schované na nějakém bezpečném místě, ale pokud si Walgrave jednou schoval svůj, nikdo ho u něj už nikdy neviděl. Pate klíč popadl a byl již v polovině cesty ke dveřím, když se otočil nazpět a šel si vzít i stříbro. Zloděj byl zloděj, ať toho ukradl málo či hodně. „Pate,“ zavolal za ním jeden z bílých havranů. „Pate, Pate, Pate.“

„Máš pro mne zlaťák?“ zeptal se alchymisty.

„Pokud máš to, co jsem chtěl já.“

„Vyndej ho. Chci se podívat.“ Pate se rozhodně nehodlal nechat oklamat.

„Říční cesta pro to není správným místem. Pojďme.“

Neměl čas o tom přemýšlet, zvážit svoje možnosti. Alchymista již odcházel. Pate buď musel jít za ním, nebo jednou provždy přijít jak o Růžičku, tak o zlaťák. Následoval muže. V chůzi si zajel rukou do rukávu. Nahmatal klíč, bezpečně schovaný ve skryté kapse, kterou si tam sám všil. Mistrovská roucha byla plná kapes. Tohle věděl už jako malý kluk.

Musel si pospíšet, aby udržel tempo s alchymistovými dlouhými kroky. Ubírali se uličkou, kolem nároží, přes starý Zlodějský trh, Hadrnickou uličkou. Nakonec muž zabočil do další uličky, užší než byla ta první. „Už jsme dost daleko,“ řekl Pate. „Nikdo tady není. Uděláme to tady.“

„Jak si přeješ.“

„Chci svůj zlaťák.“

„Samožřejmě.“ Mince se objevila z ničeho nic. Alchymista ji proběhl přes klouby na ruce, tak jako to udělal poprvé, když Růžička svedla ty dva dohromady. Mince se v ranním světle blýskala a vrhala zlaté odlesky na alchymistovy prsty.

Pate mu ji sebral z ruky. Zlato bylo v jeho dlani teplé. Zvedl si ji k ústům a kousl do ní, jak to viděl dělat dospělé muže. Aby pravdu řekl, nebyl si jistý, jakou by mělo mít zlato chuť, ale nechtěl vypadat jako blázen.

„Klíč?“ připomněl se alchymista zdvořile.

Něco přimělo Patea zaváhat. „A co si vůbec chceš v Citadele vzít? Nějakou knihu?“ Říkalo se, že některé ze starých valyrijských svitků dole v zamčených sklepeních jsou jedinými dochovanými kopiemi na světě.

„Do toho ti nic není.“

„Ne.“ *Je to vyřízeno*, pomyslel si Pate. *Jdi. Utíkej zpátky k Brku a korbelu, probuď Růžičku polibkem a řekni jí, že patří tobě.* Přesto stále otálel. „Ukaž mi svou tvář.“

„Jak si přeješ.“ Alchymista si sundal kápi.

Byl to jen člověk a jeho obličej byl jen obličej. Obličej mladého muže, úplně obyčejný, s plnými lícemi a stínem vousu. Na pravé tváři byla vidět slabá jizva. Měl zahnutý nos a čupřinu hustých černých vlasů, které se mu vlnily kolem uší. Nebyla to tvář, kterou by Pate poznával. „Neznám tě.“

„Ani já tebe.“

„Kdo jsi?“

„Cizinec. Ve skutečnosti vlastně nikdo.“

„Ach tak.“ Pateovi došla slova. Vyndal klíč a položil jej cizinci do dlaně. Hlavu měl podivně lehkou, téměř jej jímala závrať. *Růžička*, připomněl sám sobě. „Takže jsme spolu hotovi.“

Byl napůl cesty dolů uličkou, když se dlažební kostky pod jeho chodidly začaly hýbat. *Ty kameny jsou hrozně kluzké a vlhké*, pomyslel si, jenže tím to nebylo. Cítil, jak mu buší srdce v hrudi. „Co se děje?“ hlesl. Nohy se mu proměnily ve vodu. „Já to nechápu.“

„A nikdy nepochopíš,“ řekl smutný hlas.

Dlažební kostky se prudce zvedly, vylétly k jeho tváři. Pate se snažil vykřiknout o pomoc, ale hlas mu selhal.

Jeho poslední myšlenka patřila Růžičce.

P R O R O K

Prorok zrovna utápěl na Velkém Wyku muže, když mu přišli sdělit, že je král mrtev.

Bylo to za bezútěšného chladného jitra, a moře mělo stejně olověnou barvu jako obloha. První tři muži nabídli své životy Potopenému bohu beze strachu, ale čtvrtý byl ve své víře slabý a jakmile se mu nedostávalo dechu, začal se vzpírat. Aeron, stojící po pás hluboko v příboji, popadl nahého chlapce za ramena a stlačil mu hlavu zpátky pod vodu, zatímco mladík se marně snažil nadechnout. „Měj odvahu,“ řekl. „Z moře jsme přišli a do moře se musíme navrátit. Otevři ústa a pij zhluboka z božího požehnání. Naplň své plíce vodou, abys mohl zemřít a znovu se narodit. Je marné se vzpírat.“

Buď jej chlapec s hlavou pod vlnami neslyšel, nebo jej víra opustila docela. Začal kopat a mlátit sebou tak divoce, že musel Aeron zavolat o pomoc. Přebrodili se k němu čtyři z jeho utopených mužů, aby nešťastníka chytili a podrželi jej pod vodou. „Bože, jenž jsi kvůli nám utonul,“ modlil se kněz hlasem hlubokým jako moře, „umožni svému služebníku Emmondovi nově se narodit z moře, tak jako ses narodil i ty. Požehnej ho solí, požehnej ho kamenem, požehnej ho ocelí.“

Konečně bylo po všem. Z chlapcových úst již nestoupal v bublinkách žádný vzduch, a jeho končetiny opustila veškerá síla. Vznášel se tváří dolů na hladině mělkého moře, bledý, studený a pokojný.

Tehdy si Mokřý vlas uvědomil, že se k jeho utopeným mužům připojili na břehu pokrytém oblázky tři jezdcí. Aeron poznal Sparra, starého muže s protáhlou tváří a vodnatýma očima, jehož chvějivý hlas znamenal v této části Velkého Wyku zákon. Provázel jej jeho syn Steffarion, s dalším mladíkem, jenž měl svůj tmavorudou kožešinou lemovaný plášť sepjatý na rameni vyumělkovanou broží, která znázorňovala černožlatý válečný roh lorda Goodbrothera. *Jeden z Goroldových* synů, usoudil kněz po zběžném pohledu. Manželce lorda Goodbrothera se již poměrně v pozdním věku narodili po celém tuctu dcer tři synové, nyní již urostlí mladíci, a říkalo se, že žádný člověk nerozezná jednoho syna od druhého. Aeron Mokřý vlas se o to ani nepokoušel. Ať je to Greydon nebo Gormond či Gran, kněz na něj neměl čas.

Zabručel strohý příkaz a jeho utopení muži uchopili mrtvého chlapce za ruce a za nohy, aby jej odnesli nad čáru přílivu. Kněz je následoval, nahý až na tulení kůži, která zakrývala jeho intimní partie. Pokrytý husí kůží a s vodou crčící mu z těla se s hlasitým šploucháním přebrodivl vodou na studený mokřý píssek a mořem omleté kamínky. Jeden z jeho utopených mužů mu podal roucho ze silného hrubého plátna; obarvené zeleně, modře a šedivě, barvami moře a Potopeného boha. Aeron si oblékl roucho a rozpustil si vlasy. Černé a mokré byly ty vlasy; ostří se jich nedotklo od té doby, co jej moře vyvrhlo. Spadaly mu na ramena jako střapatý plášť a sahaly mu až pod pás. Aeron si do nich, stejně jako do svého zacuchaného, nepěstěného vousu, zapléтал provazce mořských řas.

Jeho utopení muži vytvořili kolem mrtvého chlapce kruh a začali se modlit. Norjen mu hýbal rukama, zatímco Rus si na něj klekl obkročmo a začal mu rytmicky stlačovat hrudník, ale všichni se rychle uklidili stranou, když se přiblížil Aeron. Prsty rozdělil chlapcovy studené rty a dal Emmondovi polibek života, a zas a znovu, dokud se moře nevyřinulo z jeho úst. Chlapec začal kašlat a plivat a po chvíli s mrkáním otevřel oči plné strachu.

Další se navrátil. Bylo to znamení přízně Potopeného boha, jak říkali lidé. Každý druhý kněz přišel čas od času o nějakého člověka, dokonce i Tarle Tříkráte utopený, kterého kdysi považovali za natolik svatého, že jej vybrali, aby korunoval krále. Aeron Greyjoy však nepřišel ani o jednoho. Byl to Mokřý vlas,

který osobně viděl vodní síně svého boha a vrátil se, aby o tom podal svědectví. „Vstaň,“ řekl prskajícímu chlapci a pleskl ho po nahých zádech. „Utopil ses a byl jsi nám navrácen. Co je mrtvé, nemůže nikdy zemřít.“

„Ale vstane.“ Chlapec se zprudka rozkašlal, vykašlal ze sebe další vodu. „Vstane znovu.“ Každé slovo bylo vykoupeno bolestí, ale tak už to na světě chodilo. Člověk musel bojovat, když chtěl žít. „Vstane znovu.“ Emmond se vrávoravě zvedl. „Tvrdší. A silnější.“

„Nyní náležíš bohu,“ řekl mu Aeron. Kolem se shromáždili ostatní utopení muži a každý mu uštědřil štulec a políbení, aby jej přivítali do svého bratrstva. Jeden mu pomohl obléknout hrubé roucho s modrými, zelenými a šedými skvrnami, další mu přinesl hůl z naplaveného dřeva. „Nyní patříš moři a moře tě vyzbrojilo,“ řekl Aeron. „Budeme se modlit, abys vládl svou holí divoce, proti všem nepřátelům našeho boha.“

Teprve tehdy se kněz otočil ke třem jezdcům pozorujícím je ze svých sedel. „Přijeli jste, abyste se nechali utopit, moji páni?“

Sparr si odkašlal. „Mě utopili jako chlapce,“ řekl, „a mého syna v jeho den jména.“

Aeron si odfrkl. O skutečnosti, že Steffariona Sparra dali Potopenému bohu brzy po jeho narození, nepochyboval. Věděl ovšem, jakým způsobem to provedli, rychlým ponořením do kádě s mořskou vodou, která stěží smočila hlavičku dítěte. Není divu, že byli železní muži poraženi, přestože kdysi ovládali všechna místa, kde byl slyšet hukot vln. „To nebylo opravdové utopení,“ řekl jezdcům. „Ten, který skutečně nezemře, nemůže doufat, že vstane z mrtvých. Proč jsi přijel, pokud ne dokázat svoji víru?“

„Přijel tě vyhledat syn pána Gorolda. Má pro tebe vzkaz.“ Sparr ukázal na mladíka v rudém plášti.

Chlapec nevypadal na víc než šestnáct let. „Ano, a který jsi ty?“ zeptal se Aeron.

„Gormond. Gormond Goodbrother, nechať se ti zlíbí, můj pane.“

„Líbit se musíš především Potopenému bohu. Už tě utopili, Gormonde?“

„V můj den jména, Mokřý vlase. Můj otec mne sem poslal, abych tě vyhledal a přivedl tě k němu. Potřebuje tě vidět.“

„Zde stojím. Ať sem pán Gorold přijde a popasese očima.“ Aeron vzal od Ruse kožený měch čerstvě naplněný mořskou vodou. Vytáhl zátku a zhluboka se napil.

„Mám tě přivést do pevnosti,“ naléhal mladý Gormond ze hřbetu svého koně.

Bojí se sesednout, aby si nenamočil boty. „Mám tady boží práci.“ Aeron byl prorok. Nestrpěl, aby mu nějakí bezvýznamní páni nařizovali, co má dělat, jako nějakým poddaným.

„Ke Goroldovi přiletěl pták,“ řekl Sparr.

„Pták od mistra ze Štítu,“ dodal Gormond.

Temná křídla, temná slova. „Havrani létají nad solí a kamenem. Pokud přinesl zprávy, které se mne týkají, pověz mi je teď a tady.“

„Zprávy, co přinášíme, jsou určeny jen pro tvé uši, Mokrý vlase,“ namítl Sparr. „Nejsou to záležitosti, o kterých bych zde mohl mluvit před ostatními.“

„Ti *ostatní* jsou moji utopení muži, služebníci boží, tak jako jsem i já. Nemám před nimi žádné tajnosti, ani před naším bohem, vedle jehož svatého moře stojím.“

Jezdci si vyměnili pohled. „Pověz mu to,“ řekl Sparr a mladík v rudém plášti sebral odvahu. „Král je mrtev,“ řekl prostě. Tři krátká slova, a přesto se moře zachvělo, když je vyslovil.

V Západozemí byli čtyři králové, a přesto se Aeron nemusel tázat, kterého tím mysleli. Železným ostrovům vládl Balon Greyjoy a nikdo jiný. *Král je mrtev. Jak je to možné?* Aeron viděl svého nejstaršího bratra před necelým měsícem, když se vrátil na Železné ostrovy z nájezdnické výpravy proti Kamenitému pobřeží. Balonovy šedivé vlasy napůl zbělely, zatímco byl kněz pryč, a ramena měl shrbenější, než když loď vyplouvaly. Celkově mu však král nepřípadal nemocný.

Aeron Greyjoy vystavěl svůj život na dvou mocných pilířích. Ta tři krátká slova jeden z nich povalila. *Teď už mi zůstává jen Potopený bůh. Nechť mne učiní stejně silným a neúnavným, jako je moře samo.* „Povězte mi, jak můj bratr zemřel.“

„Jeho Veličenstvo přecházelo po mostě na Štítu. Spadlo z něj a roztříštilo se dole o skálu.“

Pevnost Greyjoyů stála na rozeklaném výběžku, její bašty a věže byly postaveny na masivních skaliscích, která vystupo-

vala z moře. A právě mosty spojovaly jednotlivé části Štítu mezi sebou; pevné klenuté mosty z opracovaného kamene i visuté mosty z konopných provazů a dřevěných prken. „Zuřila snad bouře, když spadl?“ chtěl vědět Aeron.

„Ano,“ odpověděl mladík. „Zuřila.“

„Tak to ho srazil k zemi Bouřlivý bůh,“ prohlásil kněz. Po tisíce tisíců let spolu byly moře a obloha ve válce. Z moře přišli železní muži, a ryby, které je udržovaly při životě i za těch nejkrutějších zim, ale bouře přinášely jen strasti a žal. „Můj bratr Balon nás opětovně učinil velkými, což vyvolalo hněv Bouřlivého boha. Nyní hoduje ve vodních síních Potopeného boha a mořské panny mu plní každé jeho přání. Bude na nás, kteří jsme zbyli v tomto suchém a bezútěšném údolí, abychom dokončili jeho velké dílo.“ Zarazil zátku zpátky do svého měchu. „Promluvíš s tvým panem otcem. Jak daleko je to odsud do Kladivorohu?“

„Šest líc. Můžeš jet v sedle za mnou.“

„Jeden jede rychleji než dva. Dej mi svého koně a Potopený bůh ti požehná.“

„Vezmi si mého koně, Mokry vlase,“ nabídl se Steffarion Sparr.

„Ne. Jeho zvíře je silnější. Chci tvého koně, chlapče.“

Mladík na okamžik zaváhal, pak sesedl a podal otěže Mokrému vlasu. Aeron zasunul do třmene bosé černé chodidlo a vyhoupl se do sedla. Neměl koně rád – byli to tvorové ze zelených krajin a oslabovali muže – jenže situace si vyžadovala, aby na něm jel. *Temná křídla, temná slova.* Kdesi v dálce se znovu sbírala bouře, slyšel to ve vlnách, a bouře nepřinášely nic než zlo. „Sejdeme se v Oblázkově pod věží pána Merlyna,“ řekl svým utopeným mužům, když koně otáčel.

Cesta byla špatně sjízdná, vzhůru do kopců, lesů a kamených soutěsek, po úzké vyježděné stopě, která se pod koňskými kopyty často zcela ztrácela. Velký Wyk byl největší ze Železných ostrovů, tak rozlehlý, že někteří z jeho šlechticů vlastnili území, jež neležela přímo u moře. Gorold Goodbrother byl jedním z nich. Jeho pevnost se nacházela v Tvrdokamenných kopcích, ze všech míst na ostrově nejdále od říše Potopeného boha. Goroldovi lidé se lopotili v panských dolech, v kamenné temnotě pod zemí. Někteří žili a zemřeli, aniž jedinkrát za život spatřili slanou vodu. *Není divu, že jsou ti lidé zatrpklí a divní.*

Jak Aeron jel, jeho myšlenky se stočily k jeho bratrům.

Devět synů vzešlo z klína Quellona Greyjoye, pána Železných ostrovů. Harlon, Quenton a Donel se narodili první ženě pána Quellona, ženě z rodu Stonetreeů. Balon, Euron, Victarion, Urri-gon a Aeron byli synové od jeho druhé manželky, z rodu Sunderlyů ze Solnoútesu. Za třetí manželku pojal Quellon dívčinu ze zelených krajin, která mu porodila nemocného idiota jménem Robin, bratra, na něhož bylo lépe zapomenout. Quentona a Donela, kteří zemřeli jako děti, si kněz nepamatoval. Na Harlona si vzpomínal, ale jen matně, jak sedí s šedou tváří a nehybný ve věžní místnosti bez oken a hovoří šeptem, který den od dne slábl, jak mu šedý lupus měnil jazyk a rty v kámen. *Jednoho dne budeme hodovat na rybách ve vodních síních Potopeného boha, my čtyři, a Urri také.*

Devět synů vzešlo z klína Quellona Greyjoye, ale jen čtyři se dožili dospělého věku. Tak už to chodilo v tomto studeném světě, kde muži rybařili na moři, kopali v zemi a umírali, zatímco ženy rodily na ložích krve a bolesti dětí, které brzy odcházely ze světa. Aeron byl ten poslední a nejméně důležitý mezi čtyřmi krakaticemi, Balon nejstarší a nejstatečnější, divoký a nebojácný chlapec, který žil jen proto, aby znovu vzkřísil zašlou slávu železných mužů. V deseti vylezl po Pazourkových útesech ke strašidelné věži Slepého pána. Ve třinácti ovládal vesla válečné veslice a prstový tanec uměl tančit stejně dobře jako kterýkoli muž na ostrovech. V patnácti se plavil s Dagmerem Rozseklým ke Kamenoschodům a strávil léto nájezdy a loupením. Zabil tam svého prvního muže a vzal si svoje první dvě solné ženy. V sedmnácti dělal Balon kapitána na své vlastní lodi. Byl vším, čím by měl starší bratr být, třebaže pro Aeronu nikdy neměl nic než pohrdání. *Byl jsem slabý a hříšný, a pohrdání bylo víc, než jsem si zasluhoval. Lépe, když mnou opovrhoval Balon Chrabrý, než aby mne miloval Euron Vraní oko. A pokud stáří a zármutek naplnily Balona během let hořkostí, učinily jej rovněž odhodlanějším, než byl jakýkoliv muž, co kdy žil. Narodil se jako panský syn a zemřel jako král, zavražděn žárlivým bohem, pomyslel si Aeron, a nyní přichází bouře, taková bouře, jakou na těchto ostrovech ještě nezažili.*

Bylo již dlouho po setmění, než kněz spatřil rozježené železné

opevnění Kladivorohu škrábající do srpku měsíce. Goroldova pevnost byla mohutná a hranatá, postavená z velkých kamenů nalámaných z útesu, jenž se tyčil za ní. Pod jejími hradbami zela bezzubá černá ústa vchodů do jeskyň a starých dolů. Železná brána Kladivorohu byla na noc zavřená a zatarasená. Aeron do ní bušil kamenem, dokud kovový zvuk neprobudil strážného.

Mladík, který jej vpustil, jako by vypadl z oka Gormondovi jehož koně si vzal. „Který jsi ty?“ zeptal se Aeron.

„Gran. Můj otec tě očekává.“

Síň byla vlhká, plná temných stínů, a protahovalo v ní. Jedna z Goroldových dcer nabídla knězi roh piva. Další prohrábla nízko hořící oheň, který vydával spíš kouř než světlo. Gorold Goodbrother tiše hovořil se štíhlým mužem v úpravném šedém šatu, jenž měl kolem krku řetěz z mnoha kovů, značící, že jde o mistra z Citadely.

„Kde je Gormond?“ zeptal se Gorold, jakmile spatřil Aerna.

„Vrací se pěšky. Pošli svoje ženy pryč, můj pane. A mistra rovněž.“ Neměl mistry v lásce. Jejich havrani byli tvorové Bouřlivého boha a on jejich léčebným metodám nedůvěřoval, ne od Urriho. *Žádný řádný muž by si nevybral život v porobě, ani by si neukoval řetěz podřízenosti, aby jej pak nosil celý život kolem krku.*

„Gisello, Gwin, odejděte,“ řekl Gorold stroze. „Ty také, Grane. Mistr Murenmure tu zůstane.“

„Odejde,“ trval na svém Aeron.

„Toto je má síň, Mokrý vlase. Nepřísluší ti, abys rozhodoval, kdo zde zůstane a kdo odejde. Mistr zůstane.“

Ten muž žije příliš daleko od moře, pomyslel si Aeron. „Pak tedy půjdu já,“ řekl Goroldovi. Suché rákosí zašustilo pod rozpraskanou kůží jeho bosých černých chodidel, když se otočil a zamířil pryč. Zdálo se, že jel celou tu dlouhou cestu zbytečně.

Byl již téměř u dveří, když si mistr odkašlal a řekl: „Na Trůnu z mořského kamene sedí Euron Vraní oko.“

Mokrý vlas se otočil. V síni jako by se náhle o poznání ochladilo. *Vraní oko je půl světa daleko. Balon jej poslal pryč před dvěma lety a přísahal, že když se vrátí, přijde o život.* „Mluv,“ řekl chraptivě.

„Vplul do Panského přístavu den po králově smrti a jako Balonův nejstarší bratr si pro sebe zabral hrad a korunu,“ řekl Go-

old Goodbrother. „Nyní vysílá havrany, svolává všechny kapitány a krále z každého ostrova na Štít, aby před ním poklekli a odpřisáhli mu věrnost jako svému králi.“

„Ne,“ vyhrkl Aeron Mokřý vlas bez rozmyšlení. „Na Trůnu z mořského kamene může sedět jen bohabojný muž. Vraní oko neuctívá nic a nikoho kromě své vlastní pýchy.“

„Byl jsi na Štítu před nedávnem a mluvil jsi s králem,“ řekl Gorold. „Řekl Balon cokoli o následnictví?“

Ano. Mluvili spolu v Mořské věži, zatímco za okny vyl vichr a vlny se neúnavně rozbíjely o skaliska pod nimi. Balon zoufale vrtěl hlavou, zatímco naslouchal, co mu Aeron říká o jeho posledním živém synovi. „Vlci z něj udělali slabocha, jak jsem se obával,“ hořekoval král. „Modlím se k bohu, aby ho zabili, aby nemohl stát Aše v cestě.“ V tom spočívala Balonova zasloupenost; viděl se ve své divoké, tvrdohlavé dceři a věřil, že by mohla být jeho následnicí. Jenže se mýlil a Aeron se mu to marně pokoušel vysvětlit. „Železným nikdy nebude vládnout žena, dokonce ani taková žena jako Aša,“ trval na svém, jenže Balon uměl být k věcem, které nechtěl slyšet, hluchý.

Než mohl kněz Goroldovi Goodbrotherovi odpovědět, mistr opět otevřel ústa. „Podle práva náleží Trůn z mořského kamene Theonovi, nebo Aše, pakliže je princ mrtev. Takový je zákon.“

„Zákon zelených krajin,“ řekl Aeron opovržlivě. „Co znamená pro nás? My jsme zrození ze železa, synové moře, vybraní Potočeným bohem. Žena nám vládnout nemůže, ani bezbožný muž.“

„A Victarion?“ zeptal se Gorold Goodbrother. „Má Železnou flotilu. Bude si Victarion nárokovat trůn, Mokřý vlase?“

„Euron je nejstarší bratr...“ začal mistr.

Aeron jej umlčel pohledem. V malých rybářských městečkách i velkých kamenných pevnostech omdlévaly při jediném pohledu Mokřého vlasu panny, a děti s křikem utíkaly ke svým matkám, a byl více než dostačující k tomu, aby přemohl řetězem spoutaného nevolníka, jímž byl mistr před ním. „Euron je starší,“ řekl kněz, „ale Victarion je zbožnější.“

„Dojde mezi nimi k válce?“ zeptal se mistr.

„Železní nesmí prolít krev železných.“

„Zbožný sentiment, Mokřý vlase,“ řekl Goodbrother, „ale tvůj bratr nesdílí. Sawanea Botleyho nechal utopit jen proto, že

ten muž řekl, že Trůn z mořského kamene náleží podle práva Theonovi.“

„Pokud byl utopen, žádná krev prolita nebyla,“ řekl Aeron.

Mistr a pán si vyměnili pohled. „Musím poslat vzkaz na Štít, a to brzy,“ řekl Gorold Goodbrother. „Co bys mi poradil, Mokřý vlase? Slib věrnosti, či vzdor?“

Aeron si popotáhl za vous a zamyslel se. *Viděl jsem bouři, a její jméno je Euron Vraní oko.* „Zatím neodpovídej,“ řekl šlechtici. „Musím se na to pomodlit.“

„Modli se, jak jen chceš,“ řekl mistr. „Zákon tím nezměníš. Právoplatným dědicem je Theon, a po něm Aša.“

„*Ticho!*“ zaburácel Aeron. „Příliš dlouho naslouchali ze železa zrození vám mistrům se spoutanými krky, žvanícím o zelených krajinách a jejich zákonech. Je čas, abychom opět naslouchali moři. Je čas naslouchat hlasu boha.“ Jeho vlastní hlas zvonil zakouřenou síní, tak silný a mocný, že se ani Gorold Goodbrother, ani mistr neodvažovali něco namítnout. *Potopený bůh je se mnou*, pomyslel si Aeron. *Ukazuje mi cestu.*

Gorold Goodbrother mu nabídl na noc pohodlí hradu, ale kněz odmítl. Zřídka kdy spal pod hradní střechou, a nikdy tak daleko od moře. „Pohodlí poznám až ve vodních síních Potopeného boha, pod vlnami. Narodili jsme se, abychom trpěli, aby nás naše strádání posílilo. Jediné, oč žádám, je čerstvý kůň, který mne donese do Oblázkova.“

Goodbrother mu jej milerád poskytl. Poslal také svého syna Greydona, aby knězi ukázal nejkratší cestu mezi kopci k moři. Do svítání zbývala ještě hodina, když vyrazili, ale jejich koně byli odvážní, našlapovali jistě a pevně, a tak cesta navzdory tmě rychle ubíhala. Aeron zavřel oči, odříkal tichou modlitbu a po chvíli začal v sedle dřímat.

Ten zvuk přišel tiše, zaskřípění zrezivělého pantu. „Urri,“ zamumlal a procítl, pln strachu. *Tady žádný pant není, žádné dveře, žádný Urri.* Letící sekera usekla Urrimu ve čtrnácti letech při hře v prstový tanec půlku dlaně, zrovna když byli jeho otec a starší bratři ve válce. Třetí žena lorda Quellona pocházela z rodu Piperů z Růžovopanenského hradu, dívka s velkými měkkými prsy a hnědýma očima laně. Místo aby léčila Urriho zranění starým způsobem, ohněm a mořskou vodou, předala jej do

pěče mistrovi ze zelených krajin, který přísahal, že dokáže useknuté prsty přišít zpátky. Udělal to, a později použil lektvary, obklady a byliny, jenže do ruky se dala sněť a Urriho přepadla horkost. Než mu mistr ruku uřízl, bylo již příliš pozdě.

Lord Quellon se ze své poslední výpravy nikdy nevrátil; Potopený bůh mu ve své dobrotě dopřál smrt v moři. Zato lord Balon se vrátil, se svými bratry Euronem a Victarionem. Když se Balon dozvěděl, co se Urrimu stalo, usekl mistrovi tři prsty kuchyňským sekáčkem a poslal manželku svého otce, aby mu je přišila. Obklady a lektvary účinkovaly v mistrově případě stejně jako u Urriho. Když umíral, blouznil, a třetí manželka lorda Quellona následovala brzy po něm, poté co porodní bába vytáhla z jejího lůna mrtvou holčičku. Aeron byl rád. Byla to jeho sekera, která usekla Urrimu kus dlaně, zatímco spolu tančili prstový tanec, jak to přátelé a bratři dělávají.

Stále jej zahanbovalo, když si vzpomněl na léta, která následovala po Urriho smrti. V šestnácti zval sám sebe mužem, ale ve skutečnosti byl jen vinným měchem s nohama. Zpíval, tančil (ale ne prstový tanec, ten už nikdy), vtipkoval, drmolil a dělal si ze všeho legraci. Hrál na dudy, žongloval, jezdil na koních, dokázal vypít víc než všichni Sparrové a Botleyové dohromady a taky víc než polovina Harlawů. Potopený bůh dává každému člověku dar, a dokonce i jemu ho dal: žádný muž nedokázal močit déle ani dostříknout moč dál než Aeron Greyjoy, jak opětovně prokazoval při každé veselici. Jednou vsadil svoji novou válečnou veslici proti stádu koz, že dokáže uhasit oheň jen za pomoci svého údu. Jedl pak kozí maso celý rok a svoji loď pojmenoval *Zlatá bouře*, třebaže Balon vyhrožoval, že ho pověsí z jejího stěžně, když se doslechl, jaké beranidlo chtěl jeho bratr připevnit na její příď.

Nakonec se *Zlatá bouře* potopila během Balonovy první rebelie u Krásného ostrova, rozčísnutá vpůli ohromnou válečnou galérou zvanou *Zuřivost*, když Stannis Baratheon chytil Victariona do pasti a rozdrtil Železnou flotilu. Jenže bůh ještě nebyl s Aeronem hotov a vyplavil jej na břeh. Jacísi rybáři ho vzali do zajetí a odvedli ho v řetězech do Lannisportu, kde strávil zbytek války v útrobách Casterlyovy skály a dokazoval tam, že krakatice umí močit dál a déle než lvi, kanci či kuřata.

Ten muž je mrtvý. Aeron se utopil a nově se narodil z moře jako prorok boží. Žádný smrtelník jej nedokázal zastrašit, o nic víc než temnota... ani vzpomínky, kosti duše. *Zvuk otevírajících se dveří, skřípot zrezivělého železného pantu. Euron je zpátky.* Nezáleželo na tom. On byl kněz, Aeron Mokřý vlas, bohem milovaný.

„Dojde k válce?“ zeptal se jej Greydon Goodbrother, když slunce začalo osvětlovat kopce. „Válce bratra proti bratrovi?“

„Když si to bude Potopený bůh přát, tak ano. Na Trůnu z mořského kamene nesmí sedět bezbožný muž.“ *Vraní oko bude bojovat, to je jisté. A nedokáže jej porazit žádná žena, dokonce ani Aša; ženy byly stvořeny k tomu, aby bojovaly své bitvy na porodním loži. A Theon, pokud ještě žije, byl stejně beznadějný případ; chlapec, u kterého se střídala rozmrzelost s dobrou náladou. Na Zimohradu prokázal svou cenu, jenže Vraní oko nebyl žádný zmrzačený chlapec. Paluby Euronových lodí byly natřeny rudě, aby nebyla vidět krev, která se do nich vsakovala. Victarion. Králem musí být Victarion, jinak nás bouře všechny smete.*

Greydon jej opustil, když vyšlo slunce, aby odvezl zvěst o Balonově smrti svým příbuzným v jejich věžích v Dolnosrázu, Vranohrotské pevnosti a u Mrtvolného jezera. Aeron jel dál sám, nahoru do kopců, a dolů do údolí, po kamenité stezce, která byla stále širší a uježděnější, jak se blížil k moři. V každé vesnici zastavil, aby chvíli kázal, a také na dvorech menších pánů. „Narodili jsme se z moře a do moře se všichni vrátíme,“ říkal všem. Jeho hlas byl hluboký jako oceán a hřímal jako vlny. „Bouřlivý bůh ve svém hněvu sebral Balona z jeho hradu a mrštil jím o skaliska a náš král nyní hoduje pod vlnami, ve vodních síních Potopeného boha.“ Zvedl ruce. „Balon je mrtev! Král je mrtev! Ale král přijde znovu! Protože co je mrtvé, nemůže nikdy zemřít, ale vstane znovu, tvrdší a silnější! Král vstane!“

Někteří z těch, kteří ho slyšeli, odhodili svoje motyky a rozhodli se jej následovat, a do té doby, než zaslechl hukot vln, šel vedle jeho koně zhruba tucet mužů, bohem dotčených a toužících po utopení.

Oblázkov byl domovem několika tisícovek rybářů, jejichž chýše se tísnily kolem úpatí čtvercové věže s vížkou v každém rohu. Očekávaly jej tam dvě desítky jeho utopených mužů, utáboře-

ných na pláži s šedivým pískem, ve stanech z tuleních kůží a chatrčích postavených z naplaveného dříví. Jejich ruce byly zdrsnělé slanou vodou, zjizvené sítěmi a provazy, zmozolnatělé od vesel, podběráků a seker, ale nyní se ty ruce chápaly holí z naplaveného dřeva tvrdých jako železo, protože bůh je vyzbrojil svými zbraněmi pocházejícími zpod hladiny moře.

Postavili knězi příbytek těsně nad čarou přílivu. S radostí se do něj uchýlil ihned, jakmile utopil své nejnovější následovníky. *Můj bože, modlil se, mluv ke mně ve hřmotu vln, a pověz mi, co mám dělat. Kapitáni a králové čekají na tvé slovo. Kdo bude naším králem místo Balona? Zpívej ke mně v jazyce mořských oblud, abych se dozvěděl jeho jméno. Pověz mi, ó Pane pod vlnami, kdo má sílu bojovat na Štítu proti všem bouřím?*

Třebaže jej cesta do Kladivorohu poznamenala únavou, Aeron Mokřý vlas byl ve svém dřevěném příbytku zastřešeném černými mořskými řasami nepokojný. Po obloze se přivalily mraky, zakryly měsíc a hvězdy, a temnota prostírající se nad mořem byla stejná jako ta v jeho duši. *Balon měl zalíbení v Aše, dítěti ze svého těla, jenže žena nemůže vládnout mužům z moře zrozeným. Musí to být Victarion.* Devět synů vzešlo z klína Quellona Greyjoe a Victarion z nich byl nejsilnější, spíš býk než muž, nebojácný a svědomitý. *A právě v tom spočívá naše nebezpečí.* Mladší bratr je povinován poslušností vůči staršímu a Victarion nebyl mužem, který by se plavil proti tradici. *Jenže Eurona nemá rád. Od smrti své ženy jej nenávidí.*

Zvenčí, pod chrápáním jeho utopených mužů a nářkem větru, slyšel dorážení vln, kladivo jeho boha volajícího jej do bitvy. Aeron se vysoukal ze svého malého příbytku do chladu noci. Stál tam nahý, bledý, vyzáblý a vysoký, a po chvíli vešel do černého slaneého moře. Voda byla ledově studená, ale on před laskáním svého boha neucukl. O jeho hrudník se rozbila vlna, málem jej porazila. Další se roztříštila o jeho hlavu. Cítil sůl na rtech, vnímal boha kolem sebe a jeho uši zvonily nádherou jeho písně. *Devět synů vzešlo z klína Quellona Greyjoye a já byl ten poslední z nich, slabý a vystrašený jako děvče. Už ale ne. Ten muž je utopený a bůh mne učinil silným.* Studené moře jej obklopovalo, objímalo ho, pronikalo skrze jeho slabé lidské maso a dotýkalo se jeho kostí. *Kosti, pomyslel si. Kosti duše. Balonovy*

kosti a Urriho kosti. Pravda je v našich kostech, protože maso se rozkládá a kost zůstává. A na Naggově kopci jsou kosti Síně Šedého krále...

Vyzábělý, bledý a chvějící se chladem se Aeron Mokrý vlas brodil zpátky na břeh, o mnoho moudřejší, než byl, když vkročil do moře. Nalezl odpověď ve svých kostech a zřetelně se před ním rýsovala cesta. Noc byla tak chladná, že se z jeho těla kouřilo, když se ubíral zpátky do svého příbytku, ale v jeho srdci hořel oheň a spánek přišel protentokrát snadno, nerušený skřípotem železných pantů.

Když se probudil, byl jasný, větrný den. Aeron posnídal polévku ze škeblí a mořských řas uvařenou nad ohněm z naplaveného dříví. Ještě ani nedojedl, když ze své věže sestoupil s půltuctem strážných Merlyn, aby s ním promluvil. „Král je mrtev,“ řekl mu Mokrý vlas.

„Ano. Přiletěl k nám pták. A teď druhý.“ Merlyn byl plešatý, kulatý, otlý muž, který sám sebe tituloval „lord“, po vzoru zelených krajin, a oblékal se do kožešin a sametu. „Jeden havran mne předvolává na Štít, druhý k Deseti věžím. Vy krakatice máte mnoho ramen, rvete člověka na kusy. Co říkáš, kněže? Kam mám poslat svoje lodě?“

Aeron se zamračil. „K Deseti věžím, říkáš? Jaká krakatice tě tam volá?“ Deset věží bylo sídlo lorda Harlawy.

„Princezna Aša. Zamířila se svými loděmi domů. Čtec vysílá havrany, svolává všechny její přátele. Říká, že Balon chtěl, aby na Trůnu z mořského kamene seděla ona.“

„Potopený bůh rozhodne, kdo bude sedět na trůnu,“ řekl kněz. „Poklekni, abych ti mohl požehnat.“ Pán Merlyn si klekl a Aeron odzátkoval svůj meč a nalil mu proud vody na holé čelo. „Bože, který jsi pro nás utonul, nechť se tvůj služebník Meldred znovu narodí z moře. Požehnej ho solí, požehnej ho kamenem, požehnej ho ocelí.“ Voda stékala po Merlynových otlých tvářích, smáčela mu vous a plášť z liščí kožešiny. „Co je mrtvé, nemůže nikdy zemřít,“ dořekl ještě Aeron, „ale vstane znovu, tvrdší a silnější.“ Když ale Merlyn vstal, řekl mu: „Zůstaň a naslouchej, abys mohl šířit slovo boží.“

Tři stopy od kraje vody se vlny rozbíjely kolem oblého žulového balvanu. Právě tam se Aeron Mokrý vlas postavil, aby jej

všichni jeho věrní viděli a aby slyšeli slova, která jim chtěl říct.

„Narodili jsme se z moře a do moře se všichni vrátíme,“ začal, tak jako stokrát předtím. „Bouřlivý bůh sebral ve svém hněvu Balona z jeho hradu a mrštil jím o skaliska, a náš král nyní hoduje pod vlnami.“ Zvedl ruce. „*Železný král je mrtvý!* Jenže král přijde znovu! Protože co je mrtvé, nemůže nikdy zemřít, ale vstane znovu, tvrdší a silnější!“

„*Král vstane!*“ vykřikli utopení muži.

„Vstane. Musí. Jenže kdo?“ Mokřý vlas chvíli naslouchal, ale odpověď mu byl jen hukot příboje. „*Kdo bude naším králem?*“

Utopení muži začali bušit svými holemi z naplaveného dříví o sebe. „*Mokřý vlas!*“ volali. „*Král Mokřý vlas! Král Aeron! Dejte nám Aeronu!*“

Aeron zavrtěl hlavou. „Když má otec dva syny a jednomu dá sekeru a druhému síť, který z nich se má podle něj stát válečníkem?“

„Sekera je pro válečníka,“ vykřikl Rus v odpověď, „síť pro rybáře moří.“

„Ano,“ přitakal Aeron. „Bůh mne vzal hluboko pod vlny a utopil onoho bezcenného tvora, jímž jsem býval. Když mne *opět* vyvrhl, dal mi oči, abych viděl, uši, abych slyšel, hlas, abych šířil jeho slovo, abych mohl být jeho prorokem a kázal jeho pravdu těm, kdož zapomněli. Nebyl jsem stvořen k tomu, abych seděl na Trůnu z mořského kamene... o nic víc než Euron Vraní oko. Protože slyším boha, který říká: *Žádný bezbožný muž nesmí sedět na mém trůnu!*“

Merlyn si zkřížil ruce na hrudi. „Bude to tedy Aša? Nebo Victarion? Pověz nám to, kněže!“

„Potopený bůh vám to vyjeví, ale ne tady.“ Aeron namířil prst na Merlynovu vypasenou bílou tvář. „Nevzhlížej ke mně, ani k zákonům lidí, ale k moři. Vykasej plachty a odstraň vesla, můj pane, a vydej se na Starý Wyk. Ty a všichni kapitáni a králové. Nevydávej se na Štít, neskláněj se před bezbožnými, ani na Harlaw, aby ses spolčil s intrikánskými ženami. Namiř svou příď ke Starému Wyku, kde stojí Síň Šedého krále. Ve jménu Potopeného boha tě vyzývám. *Vyzývám vás všechny!* Opusťte své síně a chatrče, svoje hradu a pevnosti a vydejte se na Naggův kopec, na velkou královolbu!“

Merlyn na něj civěl s otevřenými ústy. „Královolbu? Opravdová královolba se nekonala již...”

„...*již příliš dlouho!*“ vykřikl Aeron ztrápeně. „A přesto si na úsvitu věků železní muži vybírali své vlastní krále, volili si ty nejlepší mezi nimi. Je načase, abychom se vrátili ke starým způsobům, protože jen to nás opět učiní silnými. Právě na královolbě byl zvolen Nejvyšším králem Ureas Železná noha, kterému položili na hlavu korunu z naplaveného dříví. Sylas Ploskonosý, Harrag Šedivák, Staré Krakatice, ti všichni vzešli z královolby. A z této volby vzejde i muž, jenž dokončí dílo, které započal král Balon, a získá nám zpátky naši svobodu. Znovu říkám *nepluj* na Štít, ani k Deseti věžím Harlawů, ale na Starý Wyk. Vyhledej kopec Naggův a kosti Síně Šedého krále, protože až měsíc utone a znovu se vynoří, zvolíme si na tom místě úctyhodného krále, *bohabojného* krále.“ Opět zvedl do výše svoje kostnaté ruce. „*Naslouchejte! Naslouchejte vlnám! Naslouchejte bohu! Mluví k nám a říká: Nebudeme mít jiného krále, než toho, který vzejde z královolby!*“

Při těchto slovech se zvedl jásot a utopení muži bili svými holemi o sebe. „*Královolba!*“ volali. „*Volba, volba. Žádný král kromě toho, co vzejde z volby!*“ A lomoz, který vydávali, byl tak hlasitý, že jej určitě slyšel i Vraní oko na Štítu a zlý Bouřlivý bůh ve své mračné síni. A Aeron Greyjoy věděl, že udělal dobře.

KAPITÁN STRÁŽÍ

Ty krvavé pomeranče jsou už hodně přezrálé,“ poznamenal princ znaveným hlasem, když jej kapitán vyvezl na terasu.

Poté zas nepromluvil celé hodiny.

Ohledně pomerančů měl pravdu. Pár jich spadlo a rozprsklo se na světle růžovém mramoru. Jejich pronikavá sladká vůně plnila Hotahovo chřípí, kdykoliv se nadechl. Nebylo pochyb o tom, že princ je cítí taky, jak tak seděl pod stromy v kolečkovém křesle, které pro něj vyrobil mistr Caleotte, vyloženém polštáři s husím peřím a s rachotivými kolečky z ebenu a železa.

Po dlouhou dobu bylo jediným zvukem šplouchání dětí v jezírcích a fontánkách... a jednou tiché *plesk*, když spadl a pukl další pomeranč. Pak kapitán uslyšel ze vzdálené části paláce dusot vysokých bot na mramoru.

Obara. Znal její chůzi; dlouhé kroky, spěšné a hněvivé. Její kůň ve stájích dole u brány bude zpěněný a zakrvácený od os-truh. Vždycky jezdila na hřebcích a slyšeli ji, jak se vychloubá, že by zvládla jakéhokoliv koně v Dorne... a také jakéhokoliv muže. Kapitán slyšel také jiné kroky, rychlé tiché šoupání mistra Caleotta, který se s ní snažil udržet krok.

Obara Písek vždycky chodila až příliš rychle. *Honí se za něčím, co nemůže nikdy dosáhnout*, řekl princ jednou své dceři, v kapitánově doslechu.

Když se objevila pod trojitou klenbou, Areo Hotah mávl svojí

dlouhou sekerou a zatarasil jí cestu. Hlavice sekery byla nasažená na topůrku z horského jasanu šest stop dlouhém, takže ji nemohla obejít. „Dál nesmíš, moje paní.“ Jeho hlas byl basový brum zastřený silným norvošským přízvukem. „Princ si nepřeje být vyrušován.“

Její tvář byla kamenná ještě předtím, než promluvil; pak ztvrdla ještě víc. „Stojíš mi v cestě, Hotahu.“ Obara byla nejstarší z Písečných hadů, žena s mohutnými kostmi blízko ke třicítce, s očima posazenýma blízko u sebe a vlasy v barvě myší hnědi, jež podělila po nevěstce ze Starého města, která ji porodila. Pod strakatým pláštěm z písečného hedvábí v barvě dun a zlata měla oblečené svoje staré jezdecké šaty z kůže, odřené a poddajné. Ty šaty na ní byly tou nejměkčí věcí. Na jednom stehně nosila svinutý bič, přes záda kulatý štít z oceli a mědi. Svoje kopí nechala venku, za což byl Areo Hotah vděčný. Přestože byla rychlá a silná, věděl, že mu ta žena nemůže být rovnocennou soupeřkou... jenže ona to nevěděla a Hotah netoužil vidět na dlaždících z růžového mramoru její krev.

Mistr Caleotte přesunul váhu z nohy na nohu. „Paní Obaro, pokoušel jsem se ti říci...“

„Víš, že je můj otec mrtev?“ zeptala se Obara kapitána, nevěnujíc mistrovi víc pozornosti, než by věnovala mouše, kdyby ovšem byla jakákoliv moucha tak pošetilá, že by jí bzučela kolem hlavy.

„Ano, ví,“ odpověděl kapitán. „Přiletěl k němu pták.“

Smrt přilétla do Dorne na havraních křídlech, napsaná drobným písmem a zapečetěná kapkou tvrdého červeného vosku. Caleotte zřejmě vycítil, co v dopise stojí, protože jej dal Hotahovi, aby jej předal. Princ mu poděkoval, ale pak trvalo velmi dlouho, než rozlomil pečeť. Celé odpoledne tam seděl s pergamenem na klíně, pozoroval děti při hře. Díval se na ně, dokud slunce nezapadlo a večerní vzduch se neochladil natolik, že je zahnal dovnitř; pak pozoroval hvězdy odrážející se od vodní hladiny. Již vycházel měsíc, když poslal Hotaha, ať přinese svíci, aby si mohl dopis přečíst pod pomerančovníky v temni noci.

Obara se dotkla svého biče. „Tisíce lidí překračují pěšky písky, aby se dostaly na Kostěnou cestu a pomohly Ellarii přinést tělo mého otce domů. Septa jsou nacpaná k prasknutí, a rudí kněží

zapálili svoje chrámové ohně. Ženy v polštářových domech ob-
cují s jakýmkoliv mužem, co k nim zavítá, a odmítají peníz. Ve
Slunečním oštěpu, na Zlomeném rameni, podél Zelenokrvavice,
v horách, venku na hlubokých píscích, všude, *všude*, si ženy
rvou vlasy a muži křičí hněvem. A z každého hrdla stoupá k ne-
bi stejná otázka – co teď Doran udělá? *Co jeho bratr udělá, aby
pomstil našeho zavražděného prince?*“ Popošla blíž ke kapitá-
novi. „A ty říkáš, že si nepřeje být vyrušován!“

„Nepřeje si být vyrušován,“ řekl Areo Hotah znovu.

Kapitán strážil znal prince, kterého strážil. Kdysi, bylo tomu
již dávno, přišel z Norvosu nezkušený mladíček, velký hoch se
silnými rameny a hřívou tmavých vlasů. Ty vlasy byly teď bílé
a jeho tělo na sobě neslo jizvy z mnoha bitev... ale síla mu
zůstala a svoji dlouhou sekeru udržoval nabroušenou, tak jak
jej to učili vousatí kněží. *Nepustím ji*, řekl si v duchu a nahlas
prohlásil: „Princ pozoruje děti, jak si hrají. *Nikdy* nesmí být
vyrušován, když pozoruje děti při hře.“

„Hotahu,“ zasyčela Obara Písek, „ustoupíš mi z cesty, nebo
ti vezmu tu sekeru a –“

„Kapitáne,“ ozvalo se za jeho zády, „nech ji projít. Promluvím
s ní.“ Princův hlas byl ochraptělý.

Areo Hotah škulb topůrkem k sobě a ustoupil stranou. Obara
se na něj naposledy dlouze zadívala a prošla kolem, s mistrem
pospíchajícím jí v patách. Caleotte neměřil víc než pět stop a hla-
vu měl holou jako vejce. Jeho obličej byl tak hladký a otlý, že
bylo těžké určit jeho věk, ale byl tady již před kapitánem, sloužil
i princově matce. Navzdory svému věku a obvodu pasu byl stále
čiperný a také chytrý, ale příliš měkký. *Proti Písečným hadům
nic nezmuže*, pomyslel si kapitán.

Ve stínu pomerančovníků seděl princ v kolečkovém křesle,
se svýma dnou postiženýma nohama nataženýma před sebou,
a těžkými váčky pod očima... ačkoliv zda to byl zármutek nebo
pakostnice, co mu bránilo ve spánku, to Hotah nevěděl. Dole
pod nimi, ve fontánkách a jezírcích, si stále hrály děti. Těm nej-
menším nemohlo být víc než pět, nejstarším pak devět či deset.
Polovina jich byly dívky a polovina chlapci. Hotah slyšel, jak
cákají a pokřikují na sebe vysokými pronikavými hlásky. „Není
to tak dávno, co jsi byla jedním z těch dětí dovádějících v bazén-

cích, Obaro,“ řekl princ, když klesla na koleno před jeho kolečkovým křeslem.

Odfrkla si. „Bylo to před dvaceti lety, nebo téměř před dvaceti, pokud by na tom mělo záležet. A nebyla jsem tady dlouho. Jsem panchart, kterého porodila nevěstka, nebo jsi na to už zapomněl?“ Když neodpovídal, vstala a dala si ruce v bok. „Můj otec byl zavražděn.“

„Byl zabit v souboji muže proti muži při božím soudu,“ řekl princ Doran. „Podle zákona to vražda nebyla.“

„Byl to tvůj *bratr*.“

„Byl.“

„Co máš v úmyslu udělat?“

Princ namáhavě otočil svoje kolečkové křeslo, aby jí byl tváří v tvář. Třebaže mu bylo pouhých padesát dva let, vypadal Doran Martell mnohem starší. Jeho tělo bylo pod lněným šatem měkké a beztvaré a bylo obtížné spočinout pohledem na jeho nohou. V důsledku pakostnice mu groteskně opuchly a zrudly klouby; jeho levé koleno bylo jablko, jeho pravé meloun a prsty se proměnily v temně rudé hrozny, tak přezrálé, až se zdálo, že musí při sebemenším doteku prasknout. Dokonce i pod tíhou pokrývky se chvěl, třebaže bolest snášel bez stížností. *Ticho je mi přítelem*, slyšel jej kapitán, jak jednou říká své dceři. *Slova jsou jako šípy, Arianne. Jakmile jsou vypuštěna, nemůžeš je přivolat nazpět*. „Napsal jsem lordu Tywinovi –“

„*Napsal*? Kdybys byl jenom z poloviny mužem, jakým byl můj otec –“

„Já nejsem tvůj otec.“

„To vím.“ Z Obařina hlasu číselo pohrdání.

„Ty bys chtěla, abych šel do války?“

„Znám lepší řešení. Nemusíš se dokonce ani zvednout ze svého křesla. Dovol *mně* pomstít mého otce. Máš armádu v Princově průsmyku. Lord Yronwood má další na Kostěné cestě. Dej jednu mně a Nym druhou. Ať ona vyrazí po Královské cestě, zatímco já budu hnát blatské pány z jejich hradů a pak to vezmu kolem mokřad na Staré město.“

„A jak bys sis chtěla udržet Staré město?“

„Postačí, když je vydrancujeme. Bohatství Vysoké věže –“

„Takže to je zlato, po čem toužíš?“

„Já toužím po krvi.“

„Lord Tywin nám nechá poslat Horovu hlavu.“

„A kdo nám doručí hlavu lorda Tywina? Hora byl vždycky jeho oblíbenec.“

Princ ukázal k jezírům. „Obaro, dívej se chvíli na děti, uvidíš, jak tě ten pohled potěší.“

„Tohle mne určitě nepotěší. Víc by mne potěšilo, kdybych mohla vehnat kopí do břicha lorda Tywina. Přinutím ho zpívat ‚Deště Kastameru‘, zatímco z něj budu tahat vnitřnosti a pátrat v nich po zlatě.“

„*Podívej se,*“ opakoval princ. „Nařizuji ti to.“

Několik starších dětí leželo na břískách na hladkém růžovém mramoru, opalovaly se na slunci. Další se plácaly v moři o kousek dál. Tři si stavěly pískový hrad s velkou věží, která připomínala věž zvanou Kopí na Starém paláci. Deset nebo víc se jich shromáždilo ve velkém jezírku, aby pozorovaly bitvu, při níž menší děti jezdily v po pás hlubokých jezírcích na zádech větších a snažily se shazovat se navzájem do vody. Pokaždé, když šla nějaká dvojice pod vodu, následoval po šplouchnutí výbuch smíchu. Dívali se, jak děvčátko s ořechově hnědou kůží tahá světlovlasého chlapce z ramen jeho bratra, aby ho svrhlo hlavou napřed do jezírka.

„Tvůj otec kdysi hrával stejnou hru, stejně jako já před ním,“ řekl princ. „Byl mezi námi rozdíl deseti let, takže jsem již her v jezírcích zanechal, než byl on dost stár, aby s nimi začal, ale vždycky jsem ho pozoroval, když jsem přišel navštívit svou matku. Byl tak divoký, už jako malý chlapec. Rychlý jako vodní had. Často jsem ho viděl, jak shazuje do vody hochy mnohem větší, než byl sám. Připomněl mi to v den, kdy odcházel do Králova přístaviště. Přísahal, že to udělá už jen jednou, naposledy, jinak bych ho nikdy nenechal jít.“

„*Nenechal jít?*“ zasmála se Obara. „Jako bys ho mohl zastavit. Rudá zmije z Dorne si chodil, kam sám chtěl.“

„To ano. Kéž bych tak měl nějaké slovo útěchy, abych –“

„Já si za tebou nepřišla pro *útěchu*.“ Její hlas byl nadále plný opovržení. „V den, kdy přišel můj otec, aby si mne odvedl, mne moje matka nechtěla nechat jít. ‚Je to děvče,‘ řekla, ‚a ani si nemyslím, že je tvoje. Měla jsem tisíc dalších mužů.‘ Mrštil mi

svoje kopí k nohám a moji matku uhodil do tváře hřbetem dlaně, takže se rozplakala. „Chlapec či děvče,“ řekl, „bojujeme svoje bitvy. Ale bohové nás nechávají vybírat si své zbraně.“ Ukázal na kopí, pak na slzy mé matky a sebral kopí. „Říkal jsem ti, že je moje,“ řekl můj otec a vzal si mě. Moje matka se do roka upila k smrti. Prý plakala, když umírala.“ Obara popošla blíž k princovu kolečkovému křeslu. „Dovol mi použít kopí. O nic víc nežádám.“

„Žádáš po mně hodně, Obaro. Půjdu se na to vyspat.“

„Už jsi spal příliš dlouho.“

„Možná máš pravdu. Pošlu ti vzkaz do Slunečního oštěpu.“

„Jen pokud bude znít: válka.“ Obara se otočila na patě a odešla stejně nasupeně, jako přišla, do stájí pro čerstvého koně, na kterém vyrazí stejně zběsile na zpáteční cestu.

Mistr Caleotte se ještě zdržel. „Můj princi?“ ozval se malý kulatý muž. „Co tvoje nohy? Bolí tě?“

Princ se pousmál. „Je slunce horké?“

„Mám ti přinést utišující nápoj?“

„Ne. Potřebuji mít čistou hlavu.“

Mistr zaváhal. „Můj princi, bylo... bylo moudré nechat paní Obaru, aby se vrátila na Sluneční oštěp? Je více než jisté, že svoje rozpoložení přenese na obyčejný lid. Velmi tvého bratra milovali.“

„Stejně jako my všichni.“ Přitiskl si prsty ke spánkům. „Ne. Máš pravdu. I já se musím vydat do Slunečního oštěpu.“

Kulatý malý muž zaváhal. „Je to moudré?“

„Ne moudré, ale nezbytné. Nechej poslat jezdce k Ricassovi, ať připraví moje komnaty ve Sluneční věži. Uvědom moji dceru Arrianu, že zítra dorazím.“

Moje princeznička. Kapitán ji bolestně postrádal.

„Všichni tě uvidí,“ varoval jej mistr.

Kapitán chápal, jak to myslí. Když před dvěma lety odjížděli ze Slunečního oštěpu do klidu a samoty Vodních zahrad, nebyla princova pakostnice ani z poloviny tak zlá. V těch dnech ještě chodil, i když pomalu, opíral se o hůl a pitvořil se bolestí při každém kroku. Princ si nepřál, aby jeho nepřátelé věděli, jak zeslábl, a Starý palác a jeho stínové město byly plné očí. Očí, pomyslel si kapitán, a *schodů, které není schopen vyjít. Musel by umět létat, aby se dostal na vrchol Sluneční věže.*

„Já se *musím* nechat vidět. Někdo musí nalít olej na vodu. Dorne je třeba připomenout, že má stále svého prince.“ Chabě se usmál. „I když je starý a stížený dnou.“

„Pokud se vrátíš do Slunečního oštěpu, budeš muset poskytnout slyšení princezně Myrcelle,“ řekl Caleotte. „Bude s ní ten její bílý rytíř... a ty přece *víš*, že posílá dopisy své královně.“

„Ano, předpokládám, že to dělá.“

Bílý rytíř. Kapitán se zamračil. Ser Arys přišel do Dorne, aby byl k službám své princezně, tak jako kdysi přišel Areo Hotah se svou. Dokonce i jejich jména zněla podobně: Areo a Arys. Jenže tady veškerá podobnost končila. Kapitán jednou provždy opustil Norvos a jeho vousaté kněží, jenže ser Arys dál sloužil Železnému trůnu. Hotah pociťoval nejasnou lítost, kdykoliv toho muže v jeho dlouhém bílém plášti spatřil, když jej princ poslal do Slunečního oštěpu. Nosil v sobě hluboko zakořeněný pocit, že jednou se spolu budou muset utkat; toho dne ser Arys zemře, s kapitánovou sekerou zaraženou hluboko v lebce. Přejel rukou po dlouhém jasanovém topůrku své zbraně a v duchu se podívil, zda se ten den blíží.

„Odpoledne se již chýlí ke konci,“ řekl princ. „Počkáme na ráno. Dohlédni na to, aby byla za rozbřesku připravená moje nosítka.“

„Jak poroučíš.“ Caleotte se uklonil. Kapitán ustoupil stranou, aby ho nechal projít, a naslouchal, jak odeznívají jeho kroky.

„Kapitáne?“ řekl princ tichým hlasem.

Hotah vyrazil kupředu, jednou rukou svíraje svoji sekeru. Jasanové dřevo bylo pod jeho dlaní hladké jako ženská kůže. Když přišel ke kolečkovému křeslu, prudce udeřil žerdí do země, aby oznámil svůj příchod, ale princ měl oči jen pro děti. „Měl jsi bratry, kapitáne?“ zeptal se. „Tam v Norvosu, když jsi byl mladý? A sestry?“

„Oboje,“ odpověděl Hotah. „Dva bratry, tři sestry. Já z nich byl nejmladší.“ *Nejmladší a nechtěný. Další ústa, která bylo třeba krmit, velký chlapec, jenž příliš mnoho jedl a brzy vyrostl ze svých šatů.* Není divu, že jej prodali vousatým kněžím.

„Já jsem byl nejstarší,“ řekl princ, „a přesto jsem z nich zůstal jako poslední. Poté co Mors a Olyvar zemřeli v kolébkách, jsem se vzdal naděje na bratry. Bylo mi devět, když se narodila Elia,

a sloužil jsem jako páže ve službách Slaného pobřeží. Když havran přinesl zvěst, že moje matka musela ulehnout na porodní lože o měsíc dříve, byl jsem již dost stár, abych pochopil, že dítě nebude žít. Dokonce i když mi lord Gargalen oznámil, že mám sestru, ujistil jsem ho, že bude žít jen krátce. Přesto z milosti Matky přežila. A o rok později přišel na svět s křikem a kopáním Oberyň. Byl jsem už velký, když si spolu hráli tady v těch jezírkách. A přesto tady teď sedím, a oni jsou mrtví.“

Areo Hotah nevěděl, co na to říct. Byl jen kapitánem stráží a v této zemi s jejím bohem sedmi tvářmi stále ještě cizincem, i po všech těch letech, která v ní již prožil. *Služ. Poslouchej. Chraň.* Tato slova odříkal v šestnácti, v den, kdy se zasnoubil se svojí sekerou. *Prosté sliby pro prosté muže*, říkali vousatí kněží. Neprošel výcvikem, který by ho opravňoval radit truchlícím princům.

Stále marně tápal po slovech, když na zem spadl s hlasitým plesknutím další pomeranč, no víc než stopu od místa, kde seděl ve svém křesle princ. Doran sebou při tom zvuku škubl, jako by jej něco zabořilo. „Dost,“ řekl, „už dost. Odejdi, Areo. Nechej mne dívat se dalších pár hodin na děti.“

Když slunce zapadlo, vzduch se ochladil a děti zašly dovnitř, aby se poohlédly po něčem k večeři, princ stále seděl pod svými pomerančovníky, vyhlížel přes nehybné hladiny jezírek na moře za nimi. Sluha mu přinesl misku purpurových oliv, chlebovou placku, sýr a cizrnovou pastu. Něco málo snědl a vypil pohár sladkého těžkého vína, které miloval. Když byl prázdný, znovu si jej dolil. Někdy v hlubokých temných hodinách nad ránem jej spánek zastihl v jeho křesle. Teprve tehdy jej kapitán odvezl po měsícem zalitém ochozu, kolem řady vroubkovaných sloupů a pod půvabným klenutým průchodem, do velké postele s čistými, chladivými lněnými pokrývkami v komnatě vedle moře. Doran zasténal, když jej kapitán přemísťoval, ale bohové k němu byli milosrdní a neprobudil se.

Kapitánova spací komora byla hned vedle princovy komnaty. Posadil se na úzkou postel, vzal z výklenku svůj brousek a hadřík napuštěný olejem a pustil se do práce. *Udržuj svoji sekeru nabroušenou*, řekli mu vousatí kněží v den, kdy jej ocejšovali. Vždycky to dodržoval.

Zatímco ostřil sekeru, myslel Hotah na Norvos, na vysoké město na kopci a na nízké vedle řeky. Stále si vybavoval zvuk tří zvonů, způsob, jakým mu hluboké vyzvánění Noomu rozechvívalo samotné kosti v těle, hrdý silný hlas Narrahu, a sladký stříbřitý smích Nyelu. Ústa mu opět zaplnila chuť zimního koláče plného zázvoru, piniových oříšků a sušených třešní, *nahsy* na spláchnutí, kysaného kozího mléka podávaného v železném pohárku a oslazeného medem. Viděl svoji matku v šatech s límcem z veverčiny, tím, co jej nosila jen jednou za rok, když se šli podívat na medvědí tanec na Schody hříšníků. A cítil zápach hořících chlupů, když se vousatý kněz dotkl cejchovadlem středu jeho hrudníku. Bolest byla tak strašlivá, až si myslel, že se mu z toho zastaví srdce, ale Areo Hotah sebou ani neškulbl. Nad tím znamením mu chlupy už nikdy znovu nenarostly.

Teprve když byly oba břity natolik ostré, že by se s nimi mohl holit, položil kapitán svoji jasanovou a železnou manželku na postel. Se zíváním si stáhl propocené šaty, hodil je na podlahu a natáhl se na slamník. Stačilo, že o svém cejchu přemýšlel, a začal ho svědit, takže se tam musel poškrábat, než zavřel oči *Měl jsem ty spadlé pomeranče posbírat*, pomyslel si ještě a upadl do spánku, ve kterém se mu zdálo o jejich pronikavé sladké chuti a o lepkavé rudé šťávě na jeho prstech.

Svítání se dostavilo až příliš brzy. Venku před stájemi stála připravená nejmenší ze tří koňských nosítek, ta z cedrového dřeva, se závěsy z červeného hedvábí. Kapitán vybral dvacet kopiníků, kteří je budou provázet, z těch třiceti, co strážili Vodní zahrady. Ostatní zůstanou tady, budou hlídat pozemek a děti, z nichž některé byly synové a dcery velkých pánů a bohatých kupců.

Třebaže princ hovořil o odjezdu za prvního světla, Areo Hotah věděl, že se jeho pán bude loudat. Zatímco mistr pomáhal Doranu Martellovi vykoupat se a ovíjel mu napuchlé klouby lněnými obvazy napuštěnými hojivými mastmi, kapitán si oblékl košili z měděných šupin, jak se příslušelo jeho postavení, a vlající plášť z šedohnědého a žlutého hedvábí, aby sluneční paprsky nedopadaly přímo na měď. Vypadalo to na horký den a kapitán se již dávno zbavil těžkého pláště z koňských žíní a ocvočkované kožené tuniky, které nosil v Norvosu a ve kte-

rych by se člověk v Dorne uvažil. Ponechal si svoji železnou polopřilbu s hřebenem z ostrých bodců, ale nyní ji měl na hlavě zahalenou do oranžového hedvábí, přičemž tkaninu pečlivě propletl sem a tam mezi jednotlivými hroty. Jinak by jej ze slunce pražícího do kovu rozbolela hlava dřív, než by spatřili palác.

Princ stále ještě nebyl připravený k odjezdu. Rozhodl se před odjezdem posnídat, krvavý pomeranč a talíř nakrájených ractích vajec, kousků šunky a pálivých papriček. Pak už nezbývalo než se rozloučit s několika dětmi, které si zvlášť oblíbil: Daltoným chlapcem, dětmi lady Blackmont a děvčátkem s kulatou tvářičkou, jehož otec prodával látky a koření podél Zelenokrve. Doran měl přes nohy přehozenou nádhernou myrskou pokrývku, zatímco s nimi hovořil, aby je ušetřil pohledu na svoje znetvořené zafačované klouby.

Bylo již poledne, když konečně vyrazili na cestu; princ ve svých nosítkách, mistr Caleotte jedoucí na oslu, zbytek pěšky. Vpředu a vzadu šli po pěti kopiníci, s pěticemi dalších rozestoupených z obou stran nosítek. Areo Hotah sám zaujal svoje obvyklé místo po princově levici, a při chůzi si položil sekeru na rameno. Cesta ze Slunečního oštěpu do Vodních zahrad běžela podél moře, a tak je ochlazoval chladivý svěží větřík, zatímco se ubírali přes rozlehlou rudohnědou krajinu z písku, kamení a pokroucených zakrslých stromů.

V půli cesty je zastihl další Písečný had.

Vyjela zcela náhle zpoza duny, usazená na zlatavě pískovém hřebci s hřívou jako jemné bílé hedvábí. Dokonce i na koni vyjadala paní Nym půvabně, oblečená v třpytivém, jasně fialovém šatu a rozměrném hedvábném plášti v barvě smetany a mědi, který se nadouval při každém poryvu větru a navozoval zdání, že by mohla každým okamžikem vzlétnout. Nymerii Písek bylo pětadvacet let a byla štíhlá jako vrbový proutek. Rovné černé vlasy, které nosila spletené do dlouhého copu protkaného rudozlatým drátkem, vytvářely na čele nad jejíma tmavýma očima ostrý výběžek, stejný jako měl její otec. Se svými vysokými lícními kostmi, plnými rty a mléčně bledou pletí pobrala všechnu krásu, kterou její starší sestra postrádala... jenže Obařina matka byla nevěstka ze Starého města, kdežto Nym se narodila z nejurozenější krve starého Volantisu. Doprovázela ji tucet kopi-

níků na koních, jejichž kulaté štíty se leskly ve slunci. Sjížděli za ní dolů po duně.

Princ již předtím odhrnul a svázal závěsy ve svých nosítkách, aby si užil větrík, který vanul od moře. Paní Nym zajela až k němu, zpomalila svoji krásnou zlatou klisnu, srovnala její krok s rychlostí nosítek. „Ráda tě vidím, strýče,“ zazpívala, jako by ji sem zavála pouhá náhoda. „Mohu jet s tebou do Slunečního oštěpu?“ Kapitán byl na opačné straně nosítek, a přesto slyšel každé slovo, které řekla.

„Budu tomu jen rád,“ odpověděl princ Doran, třebaže kapitánovým uším to tak *neznělo*. „Pakostnice a zármutek jsou mi na cestě ubohými společníky.“ Kapitán věděl, co tím myslí: při každém oblázků na cestě jako by mu projely oteklými klouby ostré hřeby.

„Od pakostnice ti nepomohu,“ řekla, „a žal mému otci nijak neprospěje. To spíš pomsta by odpovídala jeho vkusu. Je pravda, že se Gregor Clegane přiznal k vraždě Elii a jejích dětí?“

„Vyřval svoji vinu na celý dvůr, aby to všichni slyšeli,“ připustil princ. „Lord Tywin nám slíbil jeho hlavu.“

„A Lannister si vždycky splácí svoje dluhy,“ řekla paní Nym, „a přesto se mi zdá, že má lord Tywin v úmyslu zaplatit nám naší vlastní mincí. Přiletěl ke mně pták od našeho milého sera Daemona, který přísahá, že můj otec tu zrůdu nejednou polechtal svým kopím, když spolu bojovali. Pokud je tomu tak, ser Gregor je už pravděpodobně mrtvý, a nikoli zásluhou lorda Tywina.“

Princ zkřivil tvář. Zda to bylo bolestí nebo kvůli slovům jeho neteře, to nemohl kapitán říci. „To je možné.“

„Možné? Já říkám, že to tak je.“

„Obara chce, abych šel do války.“

Nym se zasmála. „Ano, chtěla by podpálit Staré město. Nenávidí to město stejně, jako je naše sestřička miluje.“

„A ty?“

Nym se podívala přes rameno tam, kde jeli tucet koňských délek za nimi její společníci. „Byla jsem na loži s Fowlerovými dvojčaty, když se ke mně ta zpráva dostala,“ slyšel ji říkat kapitán. „Víš, jak zní slova Fowlerů? *Nechej mne vzlétnout!* To je vše, co od tebe žádám. Nechej mne vzlétnout, strýče. Nepotřebuji žádnou mocnou armádu, jen jednu drahou sestru.“

„Obaru?“

„Tyene. Obara je příliš hlučná. Tyene je tak sladká a laskavá, že ji žádný muž nebude podezírat. Obara by udělala ze Starého města pohřební hranici našeho otce, ale já tak nenasytná nejsem. Mně postačí čtyři životy. Zlatá dvojčata lorda Tywina, jako platba za Eliiny děti. Starý lev, za Eliu samotnou. A poslední ze všech, ten jejich malý král, za mého otce.“

„Ten chlapec nám nikdy ničím neublížil.“

„Ten chlapec je bastard narozený ze zrady, krvesmilstva a cizoložství, pokud se dá věřit lordu Stannisovi.“ Hravý tón se z jejího hlasu vytratil a kapitán zjistil, že ji pozoruje přimhouřenýma očima. Její sestra Obara nosila bič na svém boku a svoje kopí tak, že je každý člověk viděl. Paní Nym nebyla o nic méně smrtonosná, třebaže měla svoje zbraně dobře ukryté. „Jen královská krev může smýt vraždu našeho otce.“

„Oberyn zemřel v souboji muže proti muži. Bojoval v záležitosti, která se ho nijak netýkala. Já tomu vražda neříkám.“

„Říkej si tomu, jak chceš. My jsme jim poslali toho nejlepšího muže z Dorne, a oni nám posílají zpátky pytel kostí.“

„Zašel příliš daleko, mimo cokoli, co jsem po něm žádal. ‚Odhadni malého krále a jeho rádce a zjisti, v čem tkví jejich síla a jaké jsou jejich slabosti,‘ řekl jsem mu na terase. Jedli jsme pomeranče. ‚Najdi nám přátele, pokud se tam dají nějak najít. Snaž se dozvědět všechno, co se dá, o Eliině smrti, ale příliš lorda Tywina neprovokuj,‘ to byla slova, která jsem mu pověděl. Oberyn se zasmál a řekl: ‚Kdy jsem vyprovokoval jediného muže... příliš? Spíš bys měl varovat Lannistery, aby oni neprovokovali mě.‘ Chtěl spravedlnost pro Eliu, ale nedokázal počkat –“

„Čekal sedmnáct let,“ skočila mu do řeči lady Nym. „Kdybys to byl ty, koho zabili, můj otec by vedl svoje vazaly na sever, než by stačila tvoje mrtvola vychladnout. Kdybys to byl ty, nad blaty by teď létala kopí hustě jako déšť.“

„O tom nepochybují.“

„A neměl bys pochybovat ani o tomhle, můj princi – moje sestry a já nebudeme čekat sedmnáct let na *svoji* pomstu.“ Zabodla ostruhy klisně do boků a byla pryč, cválajíc směrem ke Slunečnímu oštěpu, se svou družinou uhánějící za ní.

Princ se opřel zpátky o svoje polštáře a zavřel oči, ale Hotah

věděl, že nespí. *Má bolesti*. Na chvíli zvažoval, že k nosítkům zavolá mistra Caleotta, pak si ale řekl, že kdyby jej princ Doran potřeboval, zavolal by ho sám.

Stíny odpoledne byly dlouhé a tmavé a slunce bylo stejně rudé a napuchlé jako princovy klouby, než konečně zahlédli na východě věže Slunečního oštěpu. Nejdříve štíhlé Kopí, sto a půl stopy vysoké, korunované bodcem z pozlacené oceli, který do dával dalších třicet stop k jeho výšce; pak mohutnou Sluneční věž s kopulí ze zlata a skleněných tabulek zasazených v olovu; a nakonec šedohnědě zbarvenou Pískolod', která vypadala jako monstrózní koráb, jenž byl vyplaven na souš a proměnil se tam v kámen.

Pouze tři lígy pobřeží dělily Sluneční oštěp od Vodních zahrad, a přesto to byly dva zcela odlišné světy. Tam dováděly nahé děti na slunci, na dlážděných nádvořích hrála hudba, ve vzduchu byla cítit pronikavá vůně citronů a krvavých pomerančů. Tady byl vzduch cítit prachem, potem a kouřem a noci byly živé ne-utuchajícím halasem. Namísto růžového mramoru Vodních zahrad byl Sluneční oštěp postavený z bláta a hlíny a jeho barva byla hnědá a pískově šedá. Prastará pevnost rodu Martellů stála na nejvýchodnějším konci malé výspy z kamene a písku, obklopená ze tří stran mořem. Na západě, ve stínu masivních zdí Slunečního oštěpu, se k hradu tiskly krámky z hliněných cihel a chatrče bez oken, jako vilejší k trupu galéry. Na západ od nich vyrostly stáje, hospody, vinné špeluňky a nevěstince, mnohé obklopené svými vlastními zdmi, a pod *těmito* zdmi vyrůstaly další chatrče. *A tak dále a tak dále a tak dále, jak by řekli vousatí kněží*. Ve srovnání s Tyrošem, Myrem nebo Velkým Norvošem nebylo Stínové město ničím víc než jen malým městečkem, a přesto to byla zástavba nejvíce podobná skutečnému městu, jakou Dornové měli.

Příjezd paní Nym předcházela o pár hodin jejich, a nebylo pochyb o tom, že na jejich příjezd upozornila stráž, protože Trojitá brána již byla otevřená, když k ní přijeli. Pouze zde se brány nacházely jedna za druhou, aby umožnily návštěvníkům projít pod všemi třemi křivolakými hradbami přímo do Starého paláce, aniž by museli napřed urazit celé míle úzkými uličkami, přes skrytá nádvoří a hlučná tržiště.

Princ Doran zatáhl závěsy svých nosítek v okamžiku, kdy se objevilo na dohled Kopí, a přesto na něj lid pokřikoval, když je nosítka mījela. *Píseční hadi je přivedli do varu*, pomyslel si kapitán s nepříjemným pocitem. Projeli špínou prvního půlkruhu hradeb a vjeli do druhé brány. Za ní páchl vzduch dehtem, slanou vodou a tlejícími mořskými řasami, a davu přibývalo s každým krokem. *Vykliďte cestu pro prince Dorana!*“ zahřímal Areo Hotah a udeřil přitom násadou své sekery do cihel. „*Vykliďte cestu pro prince Dorne!*“

„Princ je mrtvý!“ zaječel ženský hlas za ním.

„Do kopí!“ zařval nějaký muž z balkonu.

„*Dorane!*“ zvolal čísi urozený hlas. „Do kopí!“

Hotah to brzy vzdal a přestal se po křiklounech dívat; dav byl již příliš hustý a za chvíli jich volala dobrá třetina. „*Do kopí! Pomsta za Zmiji!*“ Než přijeli ke třetí bráně, strážní museli odstrkávat lidi stranou, aby udělali cestu pro princova nosítka, a dav začal házet věci. Jeden otrhaný chlapec se prosmýkl kolem kopiníků s napůl shnilým granátovým jablkem v ruce, ale když uviděl v cestě Areo Hotaha, s dlouhou sekerou v pohotovosti, nechal ovoce spadnout na zem a rychle se ztratil. Další, co byli víc vzadu, házeli citrony, limetky a pomeranče a křičeli: „*Válku! Válku! Do kopí!*“ Jednoho strážného zasáhli do oka citronem a kapitánovi samotnému se rozprskl o botu shnilý pomeranč.

Z nosítek se neozvala jediná odpověď. Doran Martell zůstal ukrytý za svými hedvábnými zdmi, dokud je všechny nespolkly o mnoho silnější stěny hradu a dokud za nimi nesjela s dunivým rachotem padací mříž hradní brány. Výkřiky davu pomalu odeznívaly. Princezna Arianne již čekala na vnějším nádvoří, aby svého otce přivítala, s polovinou dvora kolem sebe: starým slepým senešalem Ricassem, kastelánem rytířem Manfreyem Martellem, mladým mistrem Mylesem v jeho šedém rouchu a s hedvábným navoněným vousem, dvěma desítkami dornských rytířů v rozevlátém hedvábí v půl stovce odstínů. Malá princezna Myrcella Baratheon tam stála se svou septou a serem Arysem z Královské gardy, potícím se ve svých bíle lakovaných šupinách.

Princezna Arianne zamířila k nosítkům ve svých sandálech z hadí kůže zašněrovaných až po stehna. Její vlasy byly hřívou uhlově černých prstýnků, které jí spadaly ke kostrči, a kolem če-

la měla čelenku z měděných sluníček. *Je pořád tak malá*, pomyslel si kapitán. Tam kde byli Píseční hadi vysocí, se Arianne vyvedla po své matce, která měřila jen pět stop a dva palce. Avšak pod svým zlatým pásem a volnými vrstvami vzdušného purpurového hedvábí a žlutého aksamitu měla tělo ženy, vнадné a zaoblené. „Otče,“ zvolala, když se nosítka otevřela, „Sluneční oštěp se raduje z tvého návratu.“

„Ano, slyšel jsem tu radost.“ Princ se chabě usmál a pohladil dceřinu tvář zarudlou, opuchlou dlaní. „Vypadáš dobře. Kapitáne, buď tak hodný a pomoz mi odsud.“

Hotah si přehodil svoji dlouhou sekeru přes záda a vzal prince do náruče, velmi opatrně, aby nestiskl jeho oteklé klouby. Přesto slyšel, jak Doran Martell tiše sykl bolestí.

„Poručila jsem kuchařům, aby na dnešní večer připravili hostinu,“ řekla Arianne, „se všemi tvými oblíbenými pokrmy.“

„Obávám se, že to nemohu ocenit.“ Princ se pomalu rozhlédl po nádvoří. „Nevidím Tyene.“

„Chce si s tebou pohovořit v soukromí. Poslala jsem ji do trůní síně, aby tam očekávala tvůj příchod.“

Princ si povzdechl. „Dobře. Kapitáne? Čím dřív to budu mít za sebou, tím dříve si budu moci odpočinout.“

Hotah jej vynesl po dlouhých kamenných schodech Sluneční věže, do velké okrouhlé síně až pod kopulí, kam dopadaly skrze silná okna s mnohobarevnými sklíčky poslední sluneční paprsky odpoledne a tečkovaly bledý mramor světlýky ve stovce a půl barev. Tam jej očekával třetí Písečný had.

Seděla se zkříženýma nohama na polštáři pod vyvýšeným stupínkem, na němž stály dva trůny, ale vstala, když vstoupili, oblečená v přiléhavém šatu ze světle modrého aksamitu s rukávy z myrské krajky, ve kterých vypadala jako ztělesněná nevinost. V jedné ruce držela vyšívací plátno, na kterém pracovala, ve druhé pár zlatých jehel. I vlasy měla zlaté, a její oči byly hluboká modrá jezírka... a přesto kapitánovi nějak připomínaly oči jejího otce, třebaže Oberyňovy byly černé jako noc. *Všechny dcery prince Oberyňa mají jeho zmijí oči*, uvědomil si najednou. *Na barvě nezáleží.*

„Strýčku,“ řekla Tyene Písek. „Čekala jsem na tebe.“

„Kapitáne, pomoz mi na trůn.“

Na stupínku byla dvě křesla téměř identická, až na to, že jedno mělo na opěradle zlatě vykládané kopí Martellů, zatímco to druhé neslo žhnoucí rhyonské slunce, které plápolalo ze stěžňů Nymeriických lodí, když poprvé připluly do Dorne. Kapitán posadil prince do křesla s kopím a ustoupil stranou.

„To tě to tolik bolí?“ Hlas mladé Tyene byl něžný a sama vy-
padala sladce jako letní jahody. Její matka byla septa a z Tyene
vyzařovalo ovzduší takřka nadpozemské nevinnosti. „Mohu ně-
co udělat, abych ti od bolesti ulevila?“

„Řekni mi, co máš na srdci a dopřej mi odpočinku. Jsem
unavený, Tyene.“

„Tohle jsem udělala pro tebe, strýčku.“ Tyene rozbalila plátno,
které vyšívala. Byl na něm její otec, princ Oberyn, sedící na pís-
kově zbarveném oři a oděný v rudé zbroji, s úsměvem na tváři.
„Až to dokončím, bude to tvoje, aby sis ho snáz zapamatoval.“

„Je nepravděpodobné, že bych na tvého otce někdy zapo-
mněl.“

„To jsem ráda, že to vím. Mnozí o tom pochybují.“

„Lord Tywin nám slíbil Horovu hlavu.“

„Je *tak* laskavý... jenže katův meč nebyl pro chrabrého sera
Gregora vhodnou smrtí. Tak dlouho jsme se modlili o jeho skon,
a je jen správné, aby se o něj modlil i on. Známe ten jed, který
můj otec použil, a neexistuje žádný, který by účinkoval pomaleji
a působil větší utrpení. Brzy uslyšíme, jak Hora křičí, dokonce
i zde ve Slunečním oštěpu.“

Princ Doran si povzdechl. „Obara chce, abych jim vypověděl
válku. Nym by stačilo pár vražd. A tobě?“

„Válka,“ odpověděla Tyene. „Ale ne válka mojí sestry. Dornové
bojují nejlépe doma, a tak říkám, naostřeme svá kopí a čekejme.
Až sem na nás Lannisterové a Tyrellové přijdou, vykrvácíme je
v průsmycích a pohrbíme je v pohyblivých pískách, jako jsme to
udělali už stokrát předtím.“

„*Pokud* sem přijdou.“

„Ach, jenže oni musí, jinak uvidí říši opět rozpolcenou, jako
tomu bylo předtím, než jsme se zasnoubili s draky. Otec mi to
řekl. Řekl, že musíme Skřetovi poděkovat, že nám sem poslal
princeznu Myrcellu. Je tak hezká, nemyslíš? Kéž bych tak měla
ty její kudrny. Byla stvořena k tomu, aby byla královnou, tak

jako její matka. V Tyeniných tvářích rozkvetly dolíčky. „Bylo by mi ctí připravit svatbu a dohlédnout také na výrobu korun. Trystane a Myrcella jsou tak nevinní, a tak jsem myslela na bílé zlato... se smaragdy, aby šly Myrcelle k očím. Och, diamanty a perly by také nebyly špatné, hlavně když budou děti sezdány a korunovány. Pak postačí, když ji budeme oslavovat jako Myrcellu, první svého jména, královnu Andalů, Rhoynů a Prvních lidí a právoplatnou dědičku Sedmi království Západozemí, a budeme čekat, až sem přijdou lvi.“

„*Právoplatnou* dědičku?“ Princ si odfrkl.

„Je starší než její bratr,“ vysvětlovala Tyene, jako by byl hlupák. „Podle práva by měl Železný trůn připadnout jí.“

„Podle *dornského* práva.“

„Když se dobrý král Daeron oženil s princeznou Myriah a přivedl nás do svého království, bylo rozhodnuto, že v Dorne bude vždy platit dornské právo. A *Myrcella* je v Dorne.“

„To je pravda,“ připustil váhavě. „Dovol mi popřemýšlet o tom.“

„Přemýšlíš až příliš, strýčku,“ řekla Tyene podrážděně.

„Opravdu?“

„Otec to říkal.“

„Oberyn zas nepřemýšlel skoro vůbec.“

„Někteří muži musí *přemýšlet*, protože se bojí *konat*.“

„Je rozdíl mezi strachem a opatrností.“

„Och, musím se modlit, abych tě nikdy neviděla vystrašeného, strýčku. Mohl bys zapomenout dýchat.“ Zvedla ruku...

Kapitán zvučně uhodil koncem topůrka své sekery do mramoru. „Moje paní, odvažuješ se příliš. Sestup ze stupínku, budeš-li tak laskavá.“

„Neměla jsem v úmyslu nikomu ublížit, kapitáne. Miluji svého strýce stejně, jako vím, že on miloval mého otce.“ Tyene poklekla před princem na koleno. „Řekla jsem všechno, co jsem ti přišla říct, strýčku. Odpusť mi, jestli jsem tě urazila. Mám srdce rozbité na kusy. Máš mne pořád rád?“

„Navždycky.“

„Pak mi tedy dej své požehnání a já půjdu.“

Doran na kratičký okamžik zaváhal, než položil své neteři ruku na čelo. „Buď statečná, dítě.“

„Och, copak nejsem? Vždyť jsem *jeho* dcera.“

Neodešla dřív, než ke stupínku přispěchal mistr Caleotte. „Můj princi, snad ne... ukaž, podívám se ti na ruku.“ Nejdříve prohlédl dlaň, pak ji otočil dolů a přičichl ke hřbetům princových prstů. „Ne, je to v pořádku. Nejsou tu žádné škrábance, takže...“

Princ vytáhl ruku z jeho sevření. Mistře, mohl bych tě poprosit o trochu makového mléka? Náprstek by postačil.“

„Makové mléko. Ano, jistě.“

„Myslím, že hned teď,“ pobídl ho Doran Martell laskavě a Caleotte se rozběhl ke schodům.

Venku zapadalo slunce. Světlo uvnitř kopule bylo modré soumrakem a diamantová světylka na podlaze postupně zhasínala. Princ seděl na svém trůnu s martellským kopím, obličej bledý bolestí. Dlouho tam takto seděl a mlčel. Nakonec se otočil k Areo Hotahovi. „Kapitáne,“ řekl, „jak věrní jsou moji strážníci?“

„Věrní.“ Kapitán nevěděl, co jiného by na to měl říct.

„Všichni? Nebo jen někteří?“

„Jsou to dobří muži. Dobří Dornové. Udělají, co poručíš.“ Uhodil koncem násady své sekery do podlahy. „Přinesl bych ti hlavu jakéhokoli muže, jenž by tě zradil.“

„Já nechci hlavy. Chci poslušnost.“

„Máš ji.“ *Služ. Poslouchej. Chraň. Prosté sliby pro prosté muže.* „Kolik mužů je zapotřebí?“

„Toto rozhodnutí ponechám na tobě. Je docela možné, že pár dobrých mužů nám poslouží lépe než větší množství. Chci, aby to bylo vykonáno tak rychle a tiše, jak jen to bude možné, aniž by došlo ke krveprolití.“

„Rychle, tiše a bez krve, ano. Co poručíš?“

„Vyhleďš dcery mého bratra, zatkneš je a zavržeš je do cel na vrcholu Kopí.“

„Písečné hady?“ Kapitánovi vyschlo v krku. „Všech... všech osm, můj princi? I ty malé?“

Princ se zamyslel. „Ellariina děvčata jsou příliš malá, než aby představovala nějakou hrozbu, ale jsou tací, kteří by se je mohli pokusit využít proti mně. Nejlépe bude mít je všechny bezpečně pod zámkem. Ano, i ty malé... ale nejdříve zajisti Tyene, Nymerii a Obaru.“

„Jak můj princ poručí.“ Jeho srdce bylo nepokojné. *Mojí prin-*

cezničce se tohle líbit nebude. „A co Sarella? Je to již žena, skoro dvacetiletá.“

„Pokud se nevrátí do Dorne, nemohu ohledně Sareilly nic udělat, snad se jen modlit, aby měla víc rozumu než její sestry. Nechej ji její... hře. Ostatní pozatýkej. Nebudu spát, dokud nebudu vědět, že jsou všechny zajištěné.“

„Vykonám, co poroučíš.“ Kapitán zaváhal. „Až se to proslechne v ulicích, lid bude naříkat.“

„Celé Dorne bude naříkat,“ řekl Doran Martell znaveným hlasem. „Já se jen modlím, aby je uslyšel i lord Tywin v Králově přístavišti, aby věděl, jak věrného přítele má ve Slunečním oštěpu.“

C E R S E I

Zdálo se jí, že sedí na Železném trůnu, vysoko nade všemi. Dvořané byli jasně zbarvené myši hluboko pod ní. Urození páni a hrdé paní před ní klečeli. Chrabří mladí rytíři položili své meče k jejím nohám a žadonili o její přízeň, a královna se na ně z výše usmívala. Dokud se z ničeho nic neobjevil Skřet, neukázal na ni a nezačal skučet smíchy. Pánové a paní se začali také pochechtávat, zvedali si ruce k ústům a zakrývali úsměvy. Teprve tehdy si královna uvědomila, že je nahá.

Vyděšeně se snažila zakrýt se rukama. Krčila se, aby schovala svoji hanbu, a ostny a čepele Železného trůnu se jí zarývaly do masa. Krev jí stékala po nohou a ocelové zuby chňapaly po jejích hýždích. Když se pokusila vstát, chodidlo jí vklouzlo do mezery v pokrouceném kovu. Čím víc se snažila vyprostit, tím víc ji trůn pohlcoval, rval jí kusy masa z prsou a břicha, řezal jí ruce a nohy, dokud nebyly kluzké a neleskly se rudou krví.

A její bratr po celou dobu poskakoval dole pod trůnem a chechtal se.

Jeho křepčení jí ještě doznívalo v uších, když ucítila lehký dotek na rameni a s trhnutím se probudila. Na polovinu zabušení srdce měla pocit, že ta ruka je součástí její noční můry, a Cersei vykřikla, ale byla to jen Senelle. Obličej služebné byl bledý a vystrašený.

Nejsme tu samy. Kolem její postele se tyčily stíny, vysoké postavy v kroužkové zbroji lesknoucí se pod jejich pláští. Ozbro-

jení muži tam neměli co pohledávat. *Kde jsou moji strážníci?* Její ložnice byla až na lucernu, kterou držel jeden z vetřelců v ruce, tmavá. *Nesmím dát najevo sebemenší strach.* Cersei si odhrnula z tváře spánkem zcuchané vlasy a řekla: „Co po mně chcete?“ Do světla lucerny vstoupil muž a ona uviděla, že jeho plášť je bílý. „Jaime?“ *Měla jsem sen o jednom bratrovi, a druhý mne přišel probudit.*

„Veličenstvo.“ Nebyl to hlas jejího bratra. „Lord velitel nařídil, abychom tě přivedli.“ Měl vlnité vlasy, tak jako její bratr, ale vlasy jejího bratra byly jako tepané zlato, stejně jako její, zatímco tento muž je měl černé a umaštěné. Zmateně na něj hleděla, zatímco mumlal cosi o latríně a kuši a vyslovoval jméno jejího otce. *Tohle je pořád sen,* pomyslela si Cersei. *Neprobudila jsem se a moje noční můra dosud neskončila. Za chvíli vyleze zpod mé postele Tyrion a začne se mi smát.*

Jenže to byl nesmysl. Její zakrslý bratr hnil dole v černých celách, odsouzený k smrti. Rozsudek měl být vykonán právě toho dne. Pohlédla na svoje ruce, aby se ujistila, že tam stále má všechny prsty. Když si projela rukou po paži, měla na ní husí kůže, ale jinak byla nezraněná. Nohy byly bez řezných ran a chodidla byla také celá. *Sen. Byl to jenom sen, nic víc. Minulého večera jsem příliš pila a tyhle strachy jsou jen výplody mého mozku opilého vínem. To já se budu smát, až přijde soumrak. Moje děti jsou v bezpečí, Tommenův trůn je zajištěný a ten netvor, co si říká můj bratr, bude dnes o hlavu kratší.*

U jejího lokte stála Jocelyn Swyft, tiskla jí do rukou pohár. Cersei se opatrně napila: voda smíchaná se šťávou vymačkanou z citronu, tak kyselá, že ji vyplivla. Slyšela noční vítr lomcující okenicemi a viděla všechno podivně jasně. Jocelyn se třásla jako list, stejně vyděšená jako Senelle. Nad ní se tyčil ser Osmund Černokotlý a za ním stál ser Boros Blount s lucernou v ruce. Ve dveřích byli lannisterští strážníci s pozlacenými lvy lesknoucími se na hřebenech jejich příleb. I z nich čísel strach. *Je to možné?* podivila se královna. *Je možné, aby to byla pravda?*

Vstala a nechala si od Senelle přehodit přes ramena noční roucho, aby skryla svou nahotu. Cersei si je sama zavázala ztuhlými a neobratnými prsty kolem pasu. „Můj otec si kolem sebe přece nechává strážné ve dne v noci,“ řekla. Jazyk jako by

měla ze dřeva. Znovu se napila citronové vody a převalila ji v ústech, aby si osvěžila dech. Do lucerny kterou držel ser Boros, se dostala můra; slyšela třepetání jejích křídel, jak bila proti sklu.

„Strážní byli na svých stanovištích, Výsosti,“ řekl ser Osmund. „Za krbem jsme našli skryté dveře. Tajná chodba. Lord velitel se do ní vydal, aby se podíval, kde má vývod.“

„Jaime?“ Přepadla ji hrůza, náhlá jako bouře. „Jaime by měl být s králem...“

„Chlapci se ni nestalo. Ser Jaime poslal tucet mužů, aby ho hlídali. Jeho Veličenstvo pokojně spí.“

Ať se mu zdá sladší sen než mně, a ať se mu dostane laskavějšího probuzení. „Kdo je s králem?“

„Ser Loras má tu čest, pakliže tě to potěší, paní.“

Netěšilo ji to. Tyrellové byli pouhými správci, které dračí králové pozvedli vysoko nad jejich původní postavení. Jejich domýšlivosti se mohla rovnat pouze jejich ctižádost. Ser Loras byl možná pohledný jako dívčí sen, ale pod svým bílým pláštěm to byl Tyrell až do morku kostí. Podle všeho, co věděla, bylo odporné ovoce dnešní noci zaseto a vypěstováno ve Vysoké zahradě.

Toto podezření se však neodvážila vyslovit nahlas. „Dej mi okamžik, abych se mohla obléknout. Sere Osmunde, doprovodíš mne do Pobočnickovy věže. Sere Borosi, ty zburcuješ strážné a ujisti se, že trpaslík je stále ve své cele.“ *Nevyslovila jeho jméno. Ten by v sobě nikdy nenašel odvahu pozvednout ruku proti našemu otci,* říkala si v duchu, ale potřebovala si tím být jistá.

„Jak Její Výsost poroučí.“ Blount předal lucernu rytíři Osmundovi. Cersei byla ráda, že vidí jeho záda. *Otec jej nikdy neměl přijmout zpátky mezi bílé.* Ten muž prokázal, že je zbabělec.

Než vyšli z Maegorovy pevnosti, obloha se proměnila v temně kobaltovou modř, třebaže hvězdy stále svítily. *Všechny až na jednu,* pomyslela si Cersei. *Jasná hvězda západu pohasla, a noci teď budou temnější.* Zastavila se na padacím mostě, který se klenul nad suchým příkopem, zahleděla se na hroty kopí pod sebou. *O takové věci by se mi neodvážili lhát.* „Kdo ho našel?“

„Jeden z jeho strážných,“ odpověděl ser Osmund. „Lum. Pocítil volání přírody a našel jeho lordstvo na latríně.“

Ne, to nemůže být pravda. Takhle přece lev neumírá. Královna

cítila zvláštní pokoj. Vzpomněla si, jaké to bylo, když poprvé přišla o zub, když ještě byla malá holčička. Nebolelo to, ale díra v jejích ústech byla cítit tak divně, a ona se jí musela pořád dotýkat jazykem. *Nyní je díra ve světě, tam, kde stál otec, a díry potřebují zaplnit.*

Pokud byl Tywin Lannister mrtvý, nebyl nikdo v bezpečí... a nejméně ze všech její syn na svém trůnu. Když padne lev přicházejí menší zvířata: šakalové, supi a toulaví psi. Budou se snažit odstrčit ji stranou, tak jak to dělali vždycky. Proto musí jednat rychle, jako když zemřel Robert. Možná je to dílo Stannise Baratheona, prostřednictvím nějakého najatého vraha. Doufala, že tomu tak je. *Však ať si přijde. Rozdrtím ho, stejně jako to udělal otec, a tentokrát zemře.* Ze Stannise strach neměla, o nic větší než z Maceho Tyrella. Neměla strach z nikoho. Byla dcera Skály, Iva. *Už nestrpím, aby mi kdokoli vnucoval, že bych se měla znovu provdat.* Casterlyova skála byla nyní její a také všechna moc rodu Lannisterů. Už nikdo se k ní nikdy nebude chovat lhostejně. I když Tommen dospěje do věku, kdy již nebude potřebovat regentku, paní z Casterlyovy skály dál zůstane nejmocnějším člověkem v zemi.

Vycházející slunce pomalovalo vrcholky věží živou červení, ale pod hradbami stále panovala noc. Vnější hrad byl tak tichý, až by uvěřila, že jsou všichni jeho obyvatelé mrtví. *Měli by být. Nepřísluší se, aby Tywin Lannister zemřel sám. Takový muž si zaslouhuje, aby mu i v pekle pomáhali jeho věrní plnit jeho potřeby.*

U vchodu do Pobočnickovy věže stáli čtyři kopiníci v rudých pláštích a v přilbách se lvem na vrcholku. „Nikdo nevstoupí ani neodejde bez mého svolení,“ řekla jim. Poroučení jí šlo snadno. *Můj otec měl také ocel v hlase.*

Uvnitř věže jí podráždil oči kouř z pochodní, ale Cersei neplakala, o nic víc, než by plakal její otec. *Jsem jediný opravdový syn, jakého kdy měl.* Její podpatky škrábaly o kámen, když vystupovala po schodech, a stále slyšela mŕuru, divoce sebou mlátící uvnitř lucerny sera Osmunda. *Umři, pomyslela si královna podrážděně, vleť do plamene a skoncuuj to.*

Na vrcholku schodiště stáli další dva strážní v rudých pláštích. Rudý Lester zamumlal pár soustrastných slov, když jej

míjela. Královna dech byl zrychlený a mělký a slyšela, jak jí di-voce buší srdce v hrudi. *To ty schody, pomyslela si, tahle proklatá věž má příliš mnoho schodů.* Měla napůl v úmyslu strhnout ji.

Sín byla plná bláznů, hovořících mezi sebou šepem, jako by lord Tywin spal a oni se ho báli probudit. Strážní i sluhové se před ní krčili, otvírali ústa. Viděla jejich růžové dásně a komíhající se jazyky, ale jejich slova jí nedávala větší smysl než bzukot můry uvězněné v lampě. *Co tady dělají? Jak se to dozvěděli?* Správně měli jako první zavolat ji. Byla královna regentka, copak na to zapomněli?

Před pobočnickovou ložnicí stál ser Meryn Trant ve své bílé zbroji a plášti. Hledí jeho přilby bylo otevřené, a váčky pod jeho očima navozovaly dojem, jako by stále napůl spal. „Pošli ty lidi pryč,“ řekla mu Cersei. „Otec je stále na latríně?“

„Odnесли ho zpátky do jeho lože, moje paní.“ Ser Meryn jí otevřel dveře, aby mohla vstoupit.

Okenicemi pronikalo ranní světlo a vykreslovalo zlaté pásy na rohožích rozložených na podlaze ložnice. Její strýc Kevan klečel na koleni vedle postele, snažil se modlit, ale stěží ze sebe dokázal vypravit slova. Poblíž krbu se tísnili strážní. Tajné dveře, o kterých hovořil ser Osmund, zely otevřené za roštem s popelem, ne větší než dvířka od pece. Člověk by se jimi musel proplazit. *Jenže Tyrion je jen půl člověka.* To pomyšlení ji rozzuřilo. *Ne, Skřet je zamčený v černé cele.* Tohle nemohlo být jeho dílo. *Stannis,* řekla si v duchu, *to Stannis v tom má prsty. Má v tomhle městě své přívržence. On, nebo Tyrellové...*

O tajných chodbách uvnitř Rudé bašty se hovořilo odjakživa. O Maegorovi Krutém se říkalo, že nechal pozabíjet všechny zedníky, kteří hrad stavěli, aby udržel vědomosti o chodbách v tajnosti. *V kolika dalších ložnicích jsou skryté dveře?* Cersei si náhle představila svého trpasličího bratra, jak se vyplazí zpoza gobelínu v Tommenově ložnici s nožem v ruce. *Tommen je dobře strážěn,* ujišťovala se v duchu. *Jenže lorda Tywina přece taky hlídali.*

Na okamžik mrtvého člověka před sebou nepoznávala. Měl vlasy jako její otec, ano, jenže toto byl nějaký jiný muž, určitě, menší a mnohem starší. Noční roucho měl vykasané kolem

hrudi, od pasů dolů byl nahý. Šíp jej zasáhl do třísla, mezi pupek a genitálie, a byl zabořený tak hluboko, že z něj vyčnívalo jen opeření. Jeho pubické ochlupení bylo tuhé zaschlou krví. Další se srážela v jamce pupku.

Při pachu, který se z něj linul, musela nakrčit nos. „Vyndejte z něj ten šíp,“ poručila. „Vždyť je to pobočník.“ A *můj otec. Můj pán a můj otec. Mám křičet a rvát si vlasy?* Říkají, že Catelyn Stark si nehty rozdrásala vlastní tvář na cucky, když Freyové zabili jejího milovaného Robba. *Líbilo by se ti to, otče?* chtěla se ho zeptat. *Nebo bys chtěl, abych byla silná? Plakal jsi ty pro svého vlastního otce?* Její děd zemřel, když jí byl pouhý rok, ale znala ten příběh. Lord Tytos velmi ztloustl, a jednoho dne, když vystupoval po schodech ke své milence, mu puklo srdce. Její otec byl v Králově přístavišti, když se to stalo, sloužil tam jako pobočník Šíleného krále. Lord Tywin často pobýval v Králově přístavišti, když byli ona a Jaime malí. Pokud i plakal, když mu přinesli tu zvěst, bylo to na místě, kde jeho slzy nikdo neviděl.

Královna cítila, jak se jí zarývají její vlastní nehty do dlaní. „Jak jste ho mohli nechat takto? Můj otec byl pobočník tří králů, ten největší muž, jaký kdy chodil po Sedmi královstvích. Musí za něj vyzvánět zvony, jako vyzváněly za Roberta. Musíte ho umýt a obléknut, jak se přísluší jeho postavení, do hermelínu, zlatého brokátu a rudého hedvábí. Kde je Pycelle? *Kde je Pycelle?*“ Otočila se ke strážným. „Čterochu, přiveď sem velmistra Pycelleho. Musí se podívat na lorda Tywina.“

„Už ho viděl, Výsosti,“ řekl strážný. „Přišel, podíval se a odešel, aby přivolal tiché sestry.“

A pro mne poslali až nakonec. Toto uvědomění ji rozezlilo natolik, že na chvíli ztratila řeč. A *Pycelle si odběhne, aby tu zprávu rozšířil, místo aby si potřásl ty svoje měkké, vrásčité ruce krví. Ten muž je k ničemu.* „Najděte mistra Ballabara,“ poručila. „Najděte mistra Frenkena. Kteréhokoliv z nich.“ Čteroch a Krátkouch odběhli splnit její rozkaz. „Kde je můj bratr?“

„Dole v tunelu. Je tam svislá šachta, s železnými příčkami zasazenými v kameni. Ser Jaime se šel podívat, jak hluboko vede.“

Vždyť má jen jednu ruku, chtěla na ně vykřiknout. *Měl tam jít jeden z vás. Proč musí Jaime šplhat po nějakých žebřících? Tam*

dole jsou možná muži, kteří zavraždili otce, čekají na něho. Její bratr dvojče byl vždycky příliš unáhlený, a zdálo se, že ani ztráta ruky jej nenaučila opatrnosti. Už chtěla strážným poručit, aby se vydali za ním a přivedli ho, když se Čtveroch a Krátkouch vrátili s šedovlasým mužem mezi sebou. „Výsosti,“ řekl Krátkouch, „tenhleten tvrdí, že je mistr.“

Muž se zhluboka uklonil. „Čím mohu Její Výsosti posloužit?“ Jeho obličej byl Cersei nejasně povědomý, třebaže si jej nedokázala zařadit. *Starý, ale ne tak starý jako Pycelle. Tento v sobě stále ještě má nějakou sílu.* Byl vysoký, i když mírně shrbený, s vráskami kolem troufalých modrých očí. „Nenosíš mistrovský řetěz.“

„Odebrali mi jej. Mé jméno je Qyburn, nechať se Výsosti zlíbí. Ošetřoval jsem ruku tvého bratra.“

„Jeho pahýl, chceš říct.“ Už si na něj vzpomněla. Přijel s Jaimem z Harrenova.

„Ruku jsem rytíři Jaimemu zachránit nemohl, to je pravda. Moje znalosti mu nicméně zachránily paži, a možná také život. Řetěz mi vzali v Citadele, ale moje vědomosti mi odebrat nemohli.“

„Možná tady postačíš,“ rozhodla. „Ujišťuji tě, že pokud mne zklameš, přijdeš o víc než jen řetěz. Odstraň ten šíp z břicha mého otce a připrav jej pro tiché sestry.“

„Jak moje královna poroučí.“ Qyburn přešel k posteli, zarazil se, ohlédl se na ni. „A co mám dělat s tou dívkou, Výsosti?“

„S dívkou?“ Cersei si druhého těla nevšimla. Přikročila k posteli, odhrnula hromadu zakrvácených pokrývek, a tam byla, nahá, studená a růžová... až na tvář, která jí zčernala stejně jako Jeffova na jeho svatební hostině. Napůl zabořený v mase jejího krku byl řetěz ze zlatých ruček, zakroucený tak těsně, až jí z toho praskla kůže. Cersei zasyčela jako vzteklá kočka. „Co *tahle* tady dělá?“

Našli jsme ji tady, Výsosti,“ odpověděl Krátkouch. „Je to Skřetova děvka.“ Jako by to vysvětlovalo, proč tam je.

Můj otec žádné děvky nepotřeboval, pomyslela si. Od smrti naší matky se jiné ženy nedotkl. Změřila si strážného mrazivým pohledem. „To není možné... když lordu Tywinovi zemřel otec, vrátil se do Casterlyovy skály a našel tam... ženu jako *tahle*...“

ověšenou šperky jeho paní matky a oblečenou v jedněch z jejích šatů. Strhal je z ní a také všechno ostatní. Celých čtrnáct dní ji vodili nahou ulicemi Lannisportu, kde se musela každému člověku, kterého potkala, přiznat, že je zlodějka a běhna. Takto lord Tywin Lannister zacházel s nevěstkami. Nikdy... tato žena zde byla z nějakého jiného důvodu, ne aby...“

„Možná se jeho lordstvo vyptávalo té dívky na její paní,“ navrhl Qyburn. „Sansa Stark zmizela v tu noc, kdy byl král zavražděn, jak jsem slyšel.“

„To bude ono.“ Cersei po jeho návrhu dychtivě skočila. Vyslychal ji, to je jisté. O tom nemůže být pochyb.“ V duchu viděla, jak se Tyrion chechtá, jeho ústa zkroucená do opičího šklebu pod ruinou nosu. *A jak ji lépe vyslychat než nahou, s rozhozenýma nohama?* zašeptal trpaslík. *Já ji takhle také rád vyslychám.*

Královna se odvrátila. *Nebudu se na ni dívat.* Najednou na ni bylo příliš dokonce jen pobývat ve stejné místnosti jako mrtvá žena. Protlačila se kolem Qyburna a zamířila do chodby.

K rytíři Osmundovi se mezitím připojili jeho dva bratři, Osney a Osfryd. „V pobočnickových komnatách je mrtvá žena,“ řekla Cersei třem Černokotlým. „Nikdo se nesmí nikdy dozvědět, kdo to byl.“

„Jak poroučíš, paní.“ Ser Osney měl slabé drápance na tváři, kde ho poškrábala další z Tyrionových děvek. „A co s ní máme udělat?“

„Nakrmte jí vaše psy. Nechte si ji za svou souložnici. Mně je to jedno. *Nikdy tady nebyla.* Nechám vytrhnout jazyk každému muži, který se odváží jen špitnout, kdo to byl. Rozumíte?“

Osney a Osfryd si vyměnili pohled. „Ano, Výsosti.“

Šla za nimi zpátky dovnitř a dívala se, jak balí mrtvou dívku do zakrvácených pokrývek jejího otce. *Šae, jmenovala se Šae.* Naposledy spolu mluvily večer v den před trpaslíkovým božím soudem, poté, co se ten usměvavý Dorne nabídl, že za něj bude bojovat. Šae se ptala na jakési šperky, co jí Tyrion věnoval, a na jisté sliby, které jí Cersei možná dala, o domě ve městě a o rytíři, co se s ní ožení. Královna jí dala jasně najevo, že děvka nedostane nic, dokud jí neřekne, kam odešla Sansa Stark. „Byla jsi její služebná. To mám jako věřit, že jsi o jejích plánech nevěděla?“ řekla. Šae odešla v slzách.

Ser Osfryd si hodil zabalenou mrtvolu přes rameno. Chci ten řetěz,“ řekla Cersei. „Dávej pozor, abys neodřel zlato.“ Osfryd přikývl a zamířil ke dveřím. „Ne, přes nádvoří ne!“ Ukázala k tajné chodbě. „Tamhletou šachtou, která vede do sklepení. Tamtudy.“

Jak si ser Osfryd klekal před krbem, zevnitř zazářilo světlo a královna uslyšela zvuky. Z otvoru se vynořil Jaime, sehnutý jako stařena, vykopáváje vysokými botami obláčky popela z posledního ohně lorda Tywina. „Uhněte mi z cesty,“ řekl Černokotlým.

Cersei se k němu rozběhla. „Našel jsi je? Našel jsi ty vrahy? Kolik jich bylo?“ Jistě víc než jen jeden. Jediný muž by nikdy nemohl zabít jejího otce.

Obličej jejího bratra měl ztrhaný výraz. „Šachta vede dolů do síně, kde se sbíhá tisíc tunelů. Jsou zavřené železnými bránami, spoutané řetězy a zamčené na zámek. Musím najít klíče.“ Rozhlédl se kolem po ložnici. „Kdokoliv to udělal, možná se stále skrývá ve zdech. Tam dole je labyrint, a je tam tma.“

Představila si Tyriona, jak se plazí mezi stěnami jako nějaká obludná krysa. *Ne. Jsi hloupá. Trpaslík je ve své cele.* „Vezměte na ty zdi kladiva. Zbořte celou tuhle věž, bude-li to zapotřebí. Chci, abyste je našli. Ať to udělal kdokoliv. Chci, aby za to zemřeli.“

Jaime ji objal, přitiskl svoji zdravou ruku na kříž jejích zad. Byl cítit popelem, ale ve vlasech měl ranní slunce, které jim dodávalo zlatou záři. Nejraději by si přitáhla jeho obličej ke svému, aby ho políbila. *Později*, připomněla sama sobě, *později si přijde pro útěchu.* „Jsme jeho dědicové, Jaime,“ zašeptala. „Bude na nás, abychom dokončili jeho dílo. Musíš zaujmout otcovo místo pobočníka. Teď už to jistě také tak vidíš. Tommen tě bude potřebovat...“

Odstrčil se od ní, zvedl ruku a vrazil jí svůj pahýl do tváře. „Pobočník bez ruky? Špatný vtip, sestro. Nechtěj po mně, abych vládl.“

Jejich strýc jeho odmítnutí slyšel. Qyburn taky, stejně jako Černokotlí, tahající své břemeno přes popel. Dokonce i strážníci to slyšeli, Čtveroch a Plakoš a Koňský hnát a Krátkouch. *Do večera to budou vědět po celém hradu.* Cersei cítila, jak jí stoupá

do tváří horko. „Vládnout? O vládnutí nebyla řeč. Budu vládnout já, dokud můj syn nedospěje.“

„V tom případě nevím, koho mám litovat víc,“ řekl její bratr. „Tommena či Sedm království.“

Vyťala mu políček. Jaime zvedl ruku, aby úder odrazil, rychle jako kočka... jenže tahle kočka měla místo pravé ruky pahýl. Cerseiny prsty zanechaly rudý otisk na jeho tváři.

Její strýc při zvuku políčku vstal. „Váš otec tady leží mrtvý. Mějte tu slušnost a jděte se hádat ven.“

Jaime sklopil hlavu na znamení omluvy. „Odpusť nám, strýče. Moje sestra je nemocná žalem. Zapomíná na dobré vychování.“

Za tohle by ho nejraději udeřila podruhé. *Musela jsem být blázen, když jsem si myslela, že by mohl být pobočníkem.* Brzy ten úřad nadobro zruší. Kdy jí králův pobočník přinesl cokoli jiného než jen žal? Jon Arryn přivedl do její postele Roberta Baratheona, a než zemřel, začal čenichat kolem ní a Jaimeho. Po Arrynově smrti převzal to místo Eddard Stark a začal přesně tam, kde Arryn skončil; jeho vměšování ji přimělo zbavit se Roberta dřív, než by se jí bylo líbilo. Předtím, než si stačila poradit s jeho otravnými bratry. Tyrion prodal Myrcellu Dornům, udělal jednoho z jejích synů svým rukojmím a druhého zavraždil. A když se do Králova přístaviště vrátil lord Tywin...

Příští pobočník bude vědět, kde je jeho místo, ujistila sama sebe v duchu. Bude to muset být ser Kevan. Její strýc byl neúnavný, prozíravý, neomylně poslušný. Mohla se na něj spolehnout, stejně jako její otec. *Pobočník se se mnou nesmí dohadovat.* Měla na starosti říši, které musela vládnout, ale bude potřebovat nové muže, kteří jí v tom budou pomáhat. Pycelle byl roztřesený patolízal, Jaime přišel s pravou rukou také o svou odvalu a Maceovi Tyrellovi a jeho kumpánům Redwyneovi a Rowanovi se nedalo důvěřovat. Podle všeho, co věděla, se mohli docela dobře podílet i na téhle vraždě. Lord Tyrell určitě věděl, že nikdy nebude moci vládnout Sedmi královstvím, dokud bude Tywin Lanister žít.

V téhle věci budu muset postupovat opatrně. Město bylo plné jeho lidí a dokonce se mu podařilo dostat jednoho ze svých synů do Královské gardy. Také měl v úmyslu dostat svoji dceru do Tommenovy postele. Pomyšlení, že její otec souhlasil s plánem

zasnoubit Tomenna s Margaery Tyrell, v ní stále probouzelu zuřivost. *Ta dívka je dvakrát tak stará jako on a dvakrát už ovdověla.* Mace Tyrell tvrdil, že jeho dcera je stále panna, ale Cersei o tom pochybovala. Joffrey byl zavražděn, než mohl s tou dívkou sdílet lože, jenže předtím byla provdaná za Renlyho... *Muž sice může dávat přednost kořeněnému vínu, ale když před něj postavíš holbu piva, zhltně ji jedním rázem.* Musí nařídí lordu Varysovi, aby zjistil, co bude moci.

To ji přimělo zarazit se na místě, kde stála. Úplně na Varyse zapomněla. *Měl by být tady. Vždycky je tady.* Ať se v Rudé baště stalo cokoli důležitého, eunuch se tam vždycky zjevil jakoby odnikud. *Je tady Jaime a strýc Kevan, i Pycelle přišel a odešel, ale není tu Varys.* Cítila, jak jí přeběhl mráz po zádech. *Měl v tom prsty. Určitě se bál, že jej otec chce připravit o hlavu, a tak zaútočil první.* Lord Tywin nikdy neměl hloupě se usmívajícího mistra donašečů v lásce. A pokud nějaký člověk znal tajemství Rudé bašty, pak to zajisté byl právě Pavouk. *Určitě se spojil s lordem Stannisem. Koneckonců, byli oba členy Robertovy rady...*

Cersei zamířila ke dveřím ložnice, k rytíři Merynu Trantovi. „Trante, přiveď sem lorda Varyse. Ječícího a vzpínajícího se, bude-li to zapotřebí, ale nezraněného.“

„Jak Její Výsost poroučí.“

Ale ještě než jeden člen Královské gardy stačil odejít, vrátil se druhý. Ser Boros Blount byl zrudlý a ztěžka oddychoval po rychlém výstupu po schodech. „Je pryč,“ vydechl, když uviděl královnu. „Skřet... jeho cela je prázdná. Výsosti... nikde po něm není ani vidu ani slechu.“

Takže její sen byl pravdivý. „Vydala jsem příkazy,“ řekla. „Měl být pod přísným dozorem, ve dne, v noci...“

Blountův hrudník se prudce zvedal a klesal. „Chybí také jeden ze žaláříků. Rugen, tak se jmenoval. Další dva muži spali.“

Cersei měla co dělat, aby se nedala do křiku. „Doufám, že jste je neprobudili. Nechejte je spát.“

„Spát?“ Zmateně se na ni podíval. „Ano, Výsosti. Jak dlouho –“

„Navždycky. Postarej se, aby spali už navždycky. Nestrpím strážné, kteří na hlídce spí.“ *Je ve zdech. Zabil otce a zabil*

matku, stejně jako zabil Joffa. Přijde si také pro ni, věděla to, jak jí to prorokovala ta stařena v šerém stanu. *Vysmála jsem se jí do tváře, jenže ona měla moc. Viděla moji budoucnost v kapce krve. Moji zkázu.* Nohy měla najednou slabé jako voda. Ser Boros se pokusil vzít ji za paži, ale ona před jeho dotekem ucukla. Podle všeho, co věděla, to mohl být docela dobře Tyrionův člověk. „Jdi ode mě,“ řekla. „*Jdi pryč!*“ Odbelhala se k židli

„Výsosti?“ řekl Blount. „Mám přinést pohár vody?“

Já potřebuju krev, ne vodu. Tyrionovu krev, krev toho kripla. Pochodně kolem se začaly otáčet. Cersei zavřela oči a uviděla trpaslíkovu tvář, jak se na ni šklebí. *Ne, pomyslela si, ne, už jsem se tě skoro zbavila.* Ale jeho prsty se sevřely kolem jejího hrdla a ona cítila, jak zesilují svůj stisk.

B R I E N N E

Hledám třináctiletou dívku,“ řekla šedovlasé porodní bábě vedle vesnické studny. „Urozenou dívku a velmi krásnou, s modrýma očima a kaštanovými vlasy. Možná cestuje se statným rytířem kolem čtyřiceti, nebo možná s šaškem. Neviděla jsi ji?“

„Pokavaď mě paměť neplete, tak ne, pane,“ odpověděla žena, poklepávajíc si na čelo. „Ale budu mít oči na stopkách, to tedy budu.“

Kovář ji také neviděl, ani septon ve vesnickém septu, ani pasák se svými prasaty, ani dívka vytrhávající cibule ve své zahrádce, ani nikdo jiný z dalších prostých vesnických lidiček, které Brienne z Tarthu našla mezi chatrčemi z proutí a mazaniny Růženína. Přesto to nevzdávala. *Toto je ta nejkratší cesta do Šerodolu*, říkala si v duchu. *Pokud Sansa prchala touto cestou, někdo ji musel vidět. U hradní brány položila stejnou otázku dvěma kopiníkům, na jejichž suknicích byly tři červené krokve na hermelínově bílém podkladu, znak pánů z Růženína.* „Jestli ta tvoje dívčina cestuje v dnešní době po cestě, tak už to není panna,“ řekl starší muž. Ten mladší chtěl vědět, zda měla kaštanové ochlupení i mezi nohama.

Tady se mi žádné pomoci nedostane. Když Brienne opět vysešla na koně, zahlédla na vzdáleném konci vesnice hubeného chlapce na grošovaném koníkovi. *S tím jsem ještě nemluvila*, pomyslela si, jenže chlapec zmizel za septem, než se stačila

rozhybat. Neobtěžovala se tím, aby se za ním pustila. Se vši pravděpodobností toho stejně nevěděl víc než ostatní. Růženín byl stěží víc než jen nepatrně rozrostlé místo na cestě; Sansa by neměla důvod zdržovat se tady. Brienne se vrátila na cestu, zamířila na sever a na východ kolem jabloňových sadů a polí s ječmenem, a brzy měla vesnici a její hrad daleko za sebou. Byla přesvědčená, že svou kořist nalezne spíš v Šerodolu. *Pokud vůbec jela touto cestou.*

„Já tu dívku najdu a postarám se o její bezpečí,“ slíbila Brienne Jaimemu Lannisterovi v Králově přístavišti. „Kvůli její matce. A kvůli tobě.“ Vznešená slova, jenže slova se říkala snadno. Konat činy bylo mnohem těžší. Zdržela se ve městě příliš dlouho a dozvěděla se toho příliš málo. *Měla jsem vyrazit mnohem dříve... jenže kam?* Sansa Stark zmizela té noci, kdy zemřel král Joffrey, a pokud ji někdo od té doby viděl nebo měl ponětí, kam se mohla vydat, neřekli to. *Alespoň ne mně.*

Brienne věřila, že dívka odjela z města. Pokud by stále byla v Králově přístavišti, zlaté pláště by ji objevily. Musela odjet někam jinam... jenže jinam je hodně velké místo. *Kdybych já byla panna, která poprvé dostala měsíční krvácení, sama a vystrašená, ve strašlivém nebezpečí, co bych dělala?* ptala se sama sebe. *Kam bych šla?* Pro ni byla odpověď nasnadě. Vrátila by se na Tarth, ke svému otci. Sansina otce však zkrátili o hlavu, zatímco nebohá dívka se na to musela dívat. Její paní matka byla také mrtvá, zavražděná ve Dvojčatech, a Zimohrad, velká pevnost rodu Starků, byl vypleněn a vypálen a jeho obyvatelé povražděni. *Sansa nemá domov, kam by mohla uprchnout, ani otce, ani matku, ani bratry.* Mohla by být v sousedním městě, nebo taky na lodi do Ašaje; jedna možnost se jevila stejně pravděpodobná jako druhá.

Dokonce i kdyby Sansa chtěla odejít domů, jak by se tam dostala? Královská cesta byla plná nebezpečí, to vědělo dokonce i dítě. Železní měli obsazenou Kailinskou drážbu napříč přes Šíji, a ve Dvojčatech seděli Freyové, kteří zavraždili Sansina bratra a její matku. Dívka by mohla plout po moři, kdyby měla peníze, jenže přístav v Králově přístavišti byl stále jedna velká ruina a řeka samotná byla propletením přístavních hrází a spálených a potopených galér. Brienne se vyptávala v docích, ale

nikdo si nevzpomínal na loď, která by vyplula v noc, kdy zemřel král Joffrey. V zálivu kotvilo pár kupeckých lodí, překládaly svoje zboží na čluny, ale většina jich pokračovala vzhůru podél pobřeží do Šerodolu, jehož přístav byl nyní rušnější než kdy předtím.

Její klisna byla milá na pohled a dokázala udržovat dobré tempo. Na cestě bylo víc poutníků, než by si Brienne byla myslela. Plahočili se tam žebraví bratři se svými miskami uvázanými na řemíncích kolem krku. Kolem procválal mladý septon na vraníkovi tak krásném, že by se za něj nemusel stydět žádný šlechtic, a později potkala skupinu tichých sester, které jen vtěly hlavami, když jim Brienne položila svou otázku. Cestou na jih se plahočila řada povozů tažených osly a naložených obilím a pytli s vlnou, a ještě později míjela pasáka, který hnal po cestě stádo vepřů, a starou ženu v koňských nosítkách s doprovodem jízdní stráže. Všech se jich ptala, zda neviděli urozenou třináctiletou dívku s modrými očima a kaštanovými vlasy. Neviděl ji nikdo. „Tady a v Šerodolu je to stále ještě bezpečné,“ řekl jí jeden starý muž, „ale za Šerodolem jsou v lesích psanci a dezertéři.“

Už jenom borovice a jedle si uchovaly zelenou barvu; listnaté stromy oblékly pláště červenohnědých a zlatých odstínů nebo již shodily listí docela a škrábaly do oblohy holými hnědými větvemi. Každý poryv větru hnal přes vyježděnou cestu vířící oblaka mrtvého listí. Vydávalo šustivý zvuk, honilo se kolem kopyt velké hnědé klisny, kterou jí daroval Jaime Lannister. *Bylo by asi stejně snadné najít jeden list ve větru jako jednu dívku ztracenou v Západozemí.* Zjistila, že začíná přemýšlet, zda nebyl úkol, kterým ji Jaime pověřil, míněn jako krutý žert. Možná byla Sansa Stark mrtvá, zkrácená o hlavu za svou účast na smrti krále Joffreyho, pohřbená v nějakém neoznačeném hrobě. Jak lépe zamaskovat její vraždu, než poslat nějakou pitomou přerostlou holku z Tarthu, aby ji jela hledat?

Tohle by Jaime neudělal. Myslel to upřímně. Dal mi meč a nazval ho Přísežník. Na tom ale stejně nezáleželo. Již předtím slíbila paní Catelyn, že její dcery přivede zpátky, a žádný slib není míněn tak vážně jako ten, jenž byl dán mrtvému. Mladší dívka byla již dávno po smrti, jak tvrdil Jaime; Arya, kterou Lannisterové poslali na sever, aby se provdala za bastarda Roosea Bol-

tona, byla podvržená. Zbývala tedy jen Sansa. Brienne ji musela najít.

Nedlouho před soumrakem spatřila u potoka oheň. Seděli u něj dva muži, opékali si pstruha, zbroj a zbraně měli složené pod stromem. Jeden byl starý, druhý o něco mladší, ale ani zdaleka mladý. Ten mladší vstal, aby ji pozdravil. Měl velký břich napínající se proti tkanicím flekatého kabátce ze srnčiny Bradu a tváře mu pokrýval rozčuchaný nepěstěný vous zlatavé barvy. „Máme tady dost pstruha pro tři, pane,“ zavolal na ni.

Nebylo to poprvé, co si Brienne spletli s mužem. Sundala si přilbici, vytřepala vlasy. Byly žluté, v barvě špinavé slámy, a skoro stejně lámavé a křehké. Dlouhé a tenké jí poletovaly kolem ramen. „Děkuji ti, pane.“

Potulný rytíř na ni mhouřil oči tak urputně, až si uvědomila, že je zřejmě krátkozraký. „Takže paní, je to tak? Ve zbroji a ozbrojená? Illy, bohové buďte dobří, ta je ale velká.“

„Já si taky myslel, že je to chlap,“ řekl starší rytíř, otáčeje pstruha nad ohněm.

Kdyby byla Brienne muž, považovali by jej za velkého. Jako žena byla obrovská. *Zrůdná* bylo slovo, které slýchala po celý svůj život. Byla široká v ramenou a ještě širší v bocích. Nohy měla dlouhé, paže silné. Hrudník měla spíš svalnatý než vyvinutý. Její ruce byly velké, chodidla obrovitá. A kromě toho byla ošklivá, měla pihovatou koňskou tvář a zuby, které jako by byly na její ústa až příliš velké. Nic z toho jí nebylo třeba připomínat. „Pánové,“ řekla, „neviděli jste někde na cestě třináctiletou dívku? Měla modré oči a kaštanové vlasy a možná byla ve společnosti statného muže s rudým obličejem, zhruba čtyřicetiletého.“

Krátkozraký rytíř se poškrábal na bradě. „Na žádné takové děvče si nevzpomínám. Jaké vlasy jsou kaštanové?“

„Hnědočervené,“ řekl ten starší. „Ne, neviděli jsme ji.“

„Neviděli jsme ji, paní,“ řekl mladší. „Pojď, sesedni, jídlo je skoro hotové. Máš hlad?“

Hlad měla, jenže byla také opatrná. Potulní rytíři měli nechvalnou pověst. „Potulný rytíř a loupežný rytíř jsou dvě strany stejného meče,“ říkalo se. *Tihle dva nevypadají moc nebezpečně.* „Mohla bych znát vaše jména, pánové?“

„Já mám tu čest být ser Creighton Dlouholuký, o kterém zpívají zpěváci,“ řekl ten s velkým břichem. „Možná se ještě do-
slechneš o mých činech na Černovodě. Mým společníkem je ser Illifer Chudās.“

Pokud i existovala píseň o Creightonovi Dlouholukém, Brienne ji v životě neslyšela. Jejich jména pro ni nic neznamenal, stejně jako jejich erby. Na zeleném štítu rytíře Creightona byla vidět jen hnědá hlava a hluboký zásek, který tam zanechala bojová sekera. Ser Illifer tam měl zlatý a hermelínový kruh, třebaže vše na jeho osobě naznačovalo, že namalované zlato a namalovaný hermelín jsou jedinými, které kdy poznal. Mohlo mu být kolem šedesáti, jeho obličej byl pod kápí zaplátovaného hrubého pláště bledý a hubený. Měl na sobě kroužkovou zbroj, ale železo bylo potečkované jako pihami spoustou rezavých skvrn. *Když se budu bát takových jako tihle, mohla bych klidně vyměnit svůj meč za pár pletacích jehlic.*

„Děkuji vám, dobří páni,“ řekla. „Ráda si od vás vezmu pstruha.“ Brienne se zhoupala ze sedla, sundala z klisny sedlo, napojila ji a s kulháním ji odvedla na trávu, aby se napásla. Svoje zbraně, štít a sedlové vaky složila pod jilm. Do té doby byl pstruh dokřupava upečený. Ser Creighton jí kus ryby přinesl a Brienne se posadila se zkříženýma nohama na zem, aby se najedla.

„Máme namířeno do Šerodolu, moje paní,“ řekl jí Dlouholuký, zatímco trhal prsty svého vlastního pstruha. „Udělal bys dobře, kdybys jela s námi. Cesty jsou nebezpečné.“

Brienne by mu mohla o nebezpečích na cestách vyprávět mnohem víc, než by kdy chtěl slyšet. „Děkuji ti, pane, ale já vaši ochranu nepotřebuji.“

„Trvám na tom. Pravý rytíř musí bránit něžnější pohlaví.“

Dotkla se jílice svého meče. „Ochrání mne tohle, pane.“

„Meč je jen tak dobrý jako člověk, který jím vládne.“

„Já jím vládnu dost dobře.“

„Jak si přeješ. Nebylo by zdvořilé dohadovat se s dámou. Nicméně tě bezpečně doprovodíme aspoň do Šerodolu. Tři pohromadě budou bezpečnější než osamělý jezdec.“

Byli jsme tři, když jsme vyjeli z Řekotočí, a přesto přišel Jaime o ruku a Cleos Frey o život. „Vaše koně neudrží tempo s mým.“ Hnědý valach sera Creightona bylo staré zvíře s prohnutým

hřbetem a revmatickýmá očima, a kůň rytíře Illifera vypadal vyzáble a podvyživeně.

„Na Černovodě mi můj kůň posloužil dobře,“ nedal se odbýt ser Creighton. „Vždyť jsem jich tam hodně pozabíjel a získal na tucet výkupných. Neznala moje paní náhodou sera Herberta Bollinga? Teď už ho nepotkáš. Zabil jsem ho na místě, kde stál. Když třeskají meče, ser Creighton Dlouholuký nikdy nestojí opodál.“

Jeho společník se tiše zachechtal. „Nech toho, Creighu. Takoví jako ona sotva potřebují takové jako my.“

„Takoví jako já?“ Brienne si nebyla jistá, co tím myslel.

Ser Illifer namířil kostnatý prst na její štít. Třebaže jeho barva byla popraskaná a odlupovala se, znak na něm byl stále patrný: černý netopýr na příčně rozděleném poli stříbrozlaté barvy. „Nosíš štít lháře, na který nemáš právo. Posledního z Lothstonů pomáhal zabít pradědeček mého pradědečka. Od těch dob se toho netopýra neodvážil nikdo ukázat, protože je černý jako činy těch, kdo ho nosili.“

Ten štít jí dal ser Jaime, vzal ho ze zbrojnice na Harrenově Brienne jej našla ve stájích společně se svou klisnou a dalšími věcmi: sedlem a uzdou, kroužkovým brněním a přilbicí s hledím, s měšci zlata a stříbra a pergamenem cennějším než všechny peníze dohromady. „Svůj vlastní štít jsem ztratila,“ řekla na vysvětlenou.

„Pravý rytíř je jediný štít, který panna potřebuje,“ prohlásil ser Creighton srdnatě.

Ser Illifer mu nevěnoval pozornost. „Bosý člověk hledá boty, prochladlý člověk pláští. Jenže kdo by se halil do hanby? Toho netopýra nosil lord Lucas Kuplíř, a Manfred Černokápě, jeho syn. Proč nosit takový znak, ptám se sám sebe, pokud není tvůj vlastní hřích ještě odpornější než jejich... a čerstvější.“ Tasil dýku, ošklivý kus levného železa. „Ženská zrádně velká a zrudně silná, která tají svoje vlastní barvy. Creighu, pohlédni na Pannu z Tarthu, která podřízla hrdlo králi Renlymu.“

„To není pravda.“ Renly Baratheon pro ni byl víc než král. Milovala ho od okamžiku, kdy poprvé přišel na Tarth v rámci nenuceného budování své šlechtické kariéry, ve věku, kdy čerstvě dosáhl zletilosti. Její otec mu uspořádal hostinu na uvíta-

nou a nařídil jí, aby ho zabavila; jinak by se schovala ve svém pokoji jako raněné zvíře. Nebyla tehdy starší než Sansa, a víc než světa se bála posměšků. *Dozvědí se o té růži*, řekla lordu Selwynovi, *budou se mi smát*. Ale dokonce ani Večerní hvězda se nedal obměkčit.

A Renly Baratheon se k ní choval s tou největší zdvořilostí, jako by byla řádná panna, a pěkná. Dokonce s ní tančil, a ona se v jeho náruči cítila půvabná a její chodidla se vznášela nad zemí. Později ji prosili o tanec i druzí, následujícíce jeho příkladu. Od toho dne nechtěla nic jiného než být lordu Renlymu nablízku, sloužit mu a chránit jej. Jenže nakonec ho zklamala. *Renly zemřel v mé náruči, ale já ho nezabila*, pomyslela si, ovšem to tihle potulní rytíři nikdy nepochopí. „Za Renlyho bych byla dala život a zemřela bych ráda,“ řekla. „Ničím jsem mu neublížila. Přísahám to na svůj meč.“

„Rytíř přísahá na svůj meč,“ řekl ser Creighton.

„Přísahej při Sedmi,“ vyzval ji ser Illifer Chudās.

„Pak tedy při Sedmi. Nikdy jsem neublížila králi Renlymu. Přísahám při Matce. Ať nikdy nepoznám její milosrdenství, jestli lžu. Přísahám při Otci, a žádám, aby mne soudil spravedlivě. Přísahám při Panně a Stařeně, při Kováři a Válečníkovi. Přísahám při Cizinci, ať si mne hned teď vezme, pokud říkám lež.“

„Na dívku umí přísahat dobře,“ připustil ser Creighton.

„Ano.“ Ser Illifer pokrčil rameny. „Nu, jestli lhala, bohové si to s ní vyřídí.“ Zastrčil svoji dýku zpátky do pochvy. „Máš první hlídku.“

Zatímco rytíři spali, chodila Brienne nepokojně kolem malého tábořiště, naslouchala praskání ohně. *Měla bych jet dál, dokud ještě mohu*. Neznala ty muže, a přesto se nemohla přinutit, aby je tam nechala nestrážené. Dokonce i v černi noci byli na cestě jezdcí, a z lesa se ozývaly zvuky, které nemusely pocházet jen od sov a slídících lišek. A tak Brienne chodila sem a tam, s rukou na jílci meče.

Její hlídka byla vcelku snadná. Až *potom* to bylo těžké, když se probudil ser Illifer a řekl, že ji vystřídá. Brienne si prostřela na zem pokrývku, stulila se na ní a zavřela oči. *Já spát nemůžu*, řekla si v duchu, třebaže byla unavená až do morku kostí. V přítomnosti mužů se jí nikdy nespalo snadno. Dokonce i v tá-

borech lorda Renlyho vždycky hrozilo nebezpečí znásilnění. Byla to lekce, které se naučila pod hradbami Vysoké zahrady a pak znovu, když společně s Jaimem padli do rukou Chrabrých kumpánů.

Chlad z hlíny prostupoval její pokrývkou a vkrádal se jí do kostí. Netrvalo dlouho a každý sval v těle měla ztuhlý a zkřečovatělý, od čelisti až ke konečkům prstů na nohou. V duchu si říkala, zda je teď Sanse Stark stejná zima jako jí, ať je kdekoliv. Paní Catelyn řekla, že Sansa je něžná duše, která miluje citronové koláčky, hedvábné šaty a rytířské písně, jenže ta dívka viděla, jak jejímu otci uťali hlavu, a pak byla nucena provdat se za jednoho z jeho vrahů. Pokud byla pravdivá jen polovina povídaček, které Brienne slyšela, tak byl Skřet tím nejkrutějším ze všech Lannisterů. *Jestli otrávil krále Joffreyho, tak ji k tomu určitě donutil Skřet. Byla tam úplně sama, bez přátel.* Brienne v Králově přístavišti našla jednu ženu, jistou Brellu, která bývala jednou ze Sansiných služebných, a ta jí řekla, že mezi Sansou a trpaslíkem panovala pramalá náklonnost. Možná prchala i před ním.

Jakékoliv sny se Brienne zdály, rozplynuly se za svítání, které ji probudilo. Nohy měla od studené země ztuhlé jako kusy dřeva, ale nikdo ji neobtěžoval a všechny její věci zůstaly nedotčené. Rytíři již byli vzhůru. Ser Illifer kuchal veverku k snídani, zatímco ser Creighton stál obrácen tváří ke stromu, kde si dlouze ulevoval. *Potulní rytíři*, pomyslela si, *staří, zbyteční, tlustí a krátkozrací, a přesto slušní muži.* Potěšilo ji, že na světě stále existují muži dobrých mravů.

Posnídali pečenou veverku, žaludové těsto a pár bobulí, zatímco ser Creighton ji bavil vyprávěním o svých hrdinských činech na Černovodě, kde pozabíjel tucet neohrožených rytířů, o kterých nikdy neslyšela. „Och, to byl jedinečný boj, moje paní,“ básnil, „jedinečný a krvavý.“ Připustil, že ser Illifer v bitvě také bojoval vznešeně. Illifer sám skoro nemluvil.

Když přišel čas, aby se znovu vydali na cestu, rytíři se zařadili každý z jedné její strany, jako strážní ochraňující nějakou velkou paní... třebaže tato dáma byla větší než oba její ochránci a měla nesrovnatelně lepší zbroj i výzbroj. „Projížděl někdo kolem během vašich hlídek?“ zeptala se jich Brienne.

„Jako třeba třináctiletá dívka s kaštanovými vlasy?“ opáčil ser Illifer. „Ne, moje paní. Nikdo.“

„Za mé hlídky jich pár projelo,“ ozval se ser Creighton. „Nějaký rolnický synek na grošákovi, no a o hodinu později prošel kolem pěšky tucet mužů s holemi a kosami. Zahlédli náš oheň a zastavili se, dlouze se dívali na naše koně, ale já jim ukázal lesk své oceli a řekl jsem jim, aby si šli po svých. Drsní chlapíci podle vzhledu, a taky zoufalí, ale ne zas tak zoufalí, aby si zahrávali se serem Creightonem Dlouholukým.“

Ne, pomyslela si Brienne, tak zoufalí zase ne. Odvrátila se, aby zakryla úsměv. Ser Creighton byl naštěstí příliš soustředěný na líčení své epické bitvy s rytířem Rudého kuřete, než aby si jejího dívčího uculení všiml. Byl to dobrý pocit, mít na cestě společníky, dokonce i takové společníky, jako byli ti dva.

Bylo poledne, když Brienne uslyšela útržky zpěvu zalétající k nim skrze hnědé stromy. „Co je to za zvuk?“ zeptal se ser Creighton.

„Hlasy pozvednuté v modlitbě.“ Brienne to prozpěvování znala. *Žádají Válečníka o ochranu, a Stařenu prosí, aby jim osvětlila cestu.*

Ser Illifer Chuďas tasil svůj otlučený meč a zastavil svého koně v očekávání jejich příchodu. Najednou se zdroj zvuku objevil před nimi na cestě. V čele šla skupina žebravých bratří, zanedbaných vousatých mužů v hrubě tkaných hávech, někteří bosí, jiní v sandálech. Za nimi kráčely tři desítky otrhaných mužů, žen a dětí, strakatá prasnice a několik ovcí. Několik mužů třímalo sekery, ale víc jich mělo hrubé hole a klacky. Ve svém středu tlačili dvoukolák z šedého popraskaného dřeva, vysoko navršený lebkami a rozlámanými úlomky kostí. Když žebraví bratři spatřili potulné rytíře, zastavili se a přestali zpívat. „Dobří rytíři,“ řekl jeden z nich, „Matka vás miluje.“

„I tebe, bratře,“ odvětil ser Illifer. „Kdo jste?“

„Ubozí lidé,“ odpověděl velký muž se sekerou. Navzdory chladu panujícímu v podzimním lese byl bez košile a na prsou měl vyřezanou sedmicípou hvězdu. Takové hvězdy si vyřezávali do kůže andalští válečníci, když poprvé přepluli Úzké moře, aby si podrobili království Prvních lidí.

„Putujeme do města,“ řekla vysoká žena za dvoukolákem,

„abychom přinesli tyto svaté kosti Svatému Baelorovi, a hledali pomoc a ochranu u krále.“

„Přidejte se k nám, přátelé,“ naléhal na ně malý muž v konopném rouchu septona, který měl na dlouhé tkanici kolem krku krystal. „Západozemí potřebuje každý meč.“

„My máme namířeno do Šerodolu,“ prohlásil ser Creighton. „ale snad bychom vás mohli bezpečně doprovodit do Králova přístaviště.“

„Pokud máte peníz, kterým byste nám za takový doprovod zaplatili,“ dodal ser Illifer, který byl nejenom bez vindry, ale také nanejvýš praktický.

„Vrabčáci zlato nepotřebují,“ namítl septon.

„Vrabčáci?“ opáčil ser Creighton zmateně.

„Vrabec je ten nejpokornější a nejobyčejnější z ptáků, stejně jako jsme my ti nejpokornější a nejobyčejnější z lidí.“ Septon měl úzký, ostřeřezaný obličej a krátký, prošedivělý hnědý vous. Řídké vlasy měl sčesané dozadu a vzadu zauzlované, a chodidla měl bosá a černá, pokroucená a tvrdá jako kořeny stromů. „Toto jsou kosti svatých mužů zavražděných pro jejich víru. Sloužili Sedmi až do své smrti. Někteří hladověli, jiní byli mučeni. Septa byla znesvěcena, panny a matky znásilněny bezbožnými muži a uctívači ďábla. Dokonce i svaté sestry byly obtěžovány. Naše Matka na nebesích pláče bolestí. Je čas, aby všichni pomazaní rytíři opustili své světské pány a bránili naši svatou víru. Pojdte s námi do města, pokud milujete Sedm.“

„Já myslím, že je miluji docela dost,“ řekl Illifer, „jenže musím taky jíst.“

„Stejně jako musíme my všechny Matčiny děti.“

„Máme namířeno do Šerodolu,“ řekl ser Illifer odhodlaně.

Jeden z žebravých bratrů si odplivl a nějaká žena zasténala. „Jste falešní rytíři,“ řekl velký muž s hvězdou vyřezanou na hrudi. Několik ostatních zamávalo svými holemi.

Bosý septon je uklidnil slovem. „Nesudte je, neboť soudit může jen Otec. Nechte je projít v pokoji. Jsou to taky jen ubozí lidé, ztracení na této zemi.“

Brienne popojela se svou klisnou blíž. „Moje sestra se taky ztratila. Třináctiletá dívka s kaštanovými vlasy, pohledná.“

„Všechny Matčiny děti jsou pohledné. Ať Panna dává pozor na

tu ubohou dívku... a myslím, že na tebe taky.“ Septon si přehodil jeden z popruhů dvoukoláku přes rameno a zatáhl. Žebraví bratři se dali znovu do zpěvu. Brienne a potulní rytíři seděli na svých koních, zatímco procesí pomalu procházelo kolem, po vyježděné cestě směrem k Růženínu. Zvuk jejich prozpěvování pomalu odezníval v dálce.

Ser Creighton nadzvedl půlku zadnice ze sedla, aby se mohl poškrábat. „Co za člověka by mohlo zabít svatého septona?“

Brienne takové lidi znala. Dobře si pamatovala, jak blízko Panenského jezírka pověsili Chrabří kumpáni septona za paty z větve stromu a pak se na jeho mrtvole cvičili v lukostřelbě. Říkala si, zda jsou i jeho kosti nakupeny v dvoukoláku mezi ostatními.

„Chlap by musel být blázen, aby znásilnil tichou sestru,“ řekl ser Creighton. „Dokonce na ni jen položit ruce... říká se, že to jsou manželky Cizince, a jejich ženské části jsou studené a mokré jako led.“ Podíval se na Brienne. „Ehm... prosím za prominutí.“

Brienne popohnala svou klisnu směrem k Šerodolu. Ser Illifer se po chvíli rozjel za ní a nakonec ser Creighton.

O tři hodiny později narazili na jinou skupinu lopotících se k Šerodolu; kupce a jeho sluhy, provázené dalším potulným rytířem. Kupec jel na strakatém šedivém koni, zatímco jeho sluhy se střídali v tažení povozu. Čtyři se lopotili na cestě, dva další šli vedle kol, ale když zaslechli dusot koňských kopyt, seskupili se kolem povozu, připravení bránit jej jasanovými obušky. Kupec vytáhl kuš a rytíř tasil meč. „Odpusťte mi, jestli jsem podezřívavý,“ zavolal kupec, „ale panují nepokojné časy a já s sebou mám jen dobrého rytíře Shadricha, aby mne ochraňoval. Kdo jste?“

„Nu,“ řekl ser Creighton uraženě, „já jsem přece rytíř Creighton Dlouholuký, který se proslavil v bitvě na Černovodě, a toto je můj společník, ser Illifer Chuďas.“

„Nechceme vám ublížit,“ řekla Brienne.

Kupec se na ni pochybovačně zadíval. „Moje paní, ty bys měla prodlévat v bezpečí domova. Proč na sobě máš tak nepřírozené odění?“

„Hledám svoji sestru.“ Neodvážila se vyslovit Sansino jméno,

když byla dívka obviněná z královraždy. „Je to urozená dívka a krásná, s modrýma očima a kaštanovými vlasy. Možná jste ji viděli se statným rytířem asi čtyřicetiletým, nebo s opilý bláznem.“

„Cesty jsou plné opilých bláznů a zkažených panen. Co se týče statných rytířů, pro jakéhokoli poctivého člověka je obtížné uchovat si kulatý břich, když tolik lidí postrádá jídlo... ačkoliv tady rytíř Creighton nehladověl, jak se zdá.“

„Mám velké kosti,“ opáčil ser Creighton. „Nepojedeme chvíli spolu? Nepochybuji o udatnosti tady rytíře Shadricha, ale připadá mi malý, a tři meče jsou lepší než jeden.“

Čtyři meče, pomyslela si Brienne, ale držela jazyk za zuby.

Kupec pohlédl na svůj doprovod. „Co říkáš, pane?“

„Och, u těchto tří není třeba se čeho obávat.“ Rytíř Shadrich byl šlachovitý chlapík s liščím obličejem, špičatým nosem a chumáčem oranžových vlasů, usazený na tyčkovitém kaštanovém oři. Třebaže nemohl být víc než pět stop a dva palce vysoký, měl sebejisté vystupování. „Jeden je starý, druhý tlustý a ten velký je ženská. Nechejme je, ať jedou s námi.“

„Jak říkáš.“ Kupec sklonil svoji kuš.

Jakmile se znovu vydali na cestu, najatý rytíř přešel k Brienne a změřil si ji odshora dolů, jako by byla kus dobrého nasoleného vepřového. „Řekl bych, že jsi velká, zdravá holka.“

Urážky sera Jaimeho ji ťaly hluboko do srdce; slova tohoto mužíka se jí stěží dotkla. „Obryně, ve srovnání s některými.“

Zasmál se. „Tam, kde na tom záleží, jsem velký až dost, holka.“

„Kupec ti říkal Shadrich.“

„Rytíř Shadrich ze Stínorokle. Někteří mi říkají Šílená myš.“ Otočil štít, aby jí ukázal svůj znak, velkou bílou myš s divokýma rudýma očima, na poli hnědé a modré barvy. „Ta hnědá znamená země, které jsem projezdil, ta modrá řeky, co jsem překročil. Myš jsem já.“

„A jsi šílený?“

„Och, docela ano. Obyčejná myš od každé bitvy a krve uteče. Šílená myš je vyhledává.“

„Zdálo by se, že je zřídka najde.“

„Nacházím jich až dost. Pravda, nejsem žádný turnajový rytíř, schovávám si svoji udatnost pro bitevní pole, ženo.“

Pomyslela si, že *ženo* je přece jen o něco lepší než *holka*. „To znamená, že ty a rytíř Creighton toho máte hodně společného.“

Rytíř se zasmál. „Och, o tom pochybuji, ale možná že ty a já máme společné cíle. Malá ztracená sestřička, říkáš? S modrýma očima a kaštanovými vlasy?“ Znovu se zasmál. „Nejsi jediný lovec v těchto lesích. I já hledám Sansu Stark.“

Brienne se podařilo uchovat si kamennou tvář a zamaskovat zděšení. „Kdo je ta Sansa Stark a proč ji hledáš?“

„Pro lásku, jak jinak?“

Nakrčila obočí. „Pro lásku?“

„Ano, pro lásku boží. Na rozdíl od svého dobrého sera Creigh-
tona jsem bojoval na Černovodě, ale na poražené straně. Výkup-
né, které jsem musel zaplatit, mne zničilo. Víš doufám, kdo je to
Varys? Eunuch nabídl za tu dívku, o které jsem nikdy neslyšel,
tučný měšec zlatáků. Nejsem lakotný muž. Kdyby mi nějaká
prerostlá holka pomohla to nezbedné děcko najít, rád se s ní
o Pavoukovy peníze podělím.“

„Já myslela, že ses dal najmout tím kupcem.“

„Jenom do Šerodolu. Hibald je stejný lakotný, jako je ustraše-
ný. A že je *hodně* ustrašený. Tak co říkáš, holka?“

„Já žádnou Sansu Stark neznám,“ trvala na svém. „Hledám
svoji sestru, urozenou dívku...“

„S modrýma očima a kaštanovými vlasy, přesně tak. A kdo je
prosím ten rytíř, který cestuje s tvojí sestrou? Nebo jsi říkala, že
je to šašek?“ Rytíř na její odpověď nečekal, což bylo jen dobře,
protože žádnou neměla. „Jistý šašek zmizel z Králova přístaviš-
tě v tu noc, kdy zemřel král Joffrey. Statný chlapík s nosem
plným popraskaných žilek, jistý ser Dontos Rudý, původem
z Šerodolu. Modlím se, aby si tu tvoji sestřičku a *jejího* opilého
šaška nikdo nezmýlil s tou Starkovic holkou a serem Dontosem.
To by měli docela smůlu.“ Zabodl paty do boků svého koně
a poodjel dopředu.

Dokonce i Jaime Lannister zřídka kdy udělal z Brienne tako-
vého blázna. *Nejsi jediný lovec v těchto lesích*. Ta ženská Brella
jí řekla, jak Joffrey zbavil sera Dontose ostruh a jak Sansa pro-
sila krále o jeho život. *Pomohl jí uprchnout*, usoudila Brienne,
když to slyšela. *Najdi sera Dontose a nalezněš Sansu*. Měla
vědět, že se najdou i jiní, komu to dojde. *Někteří možná budou*